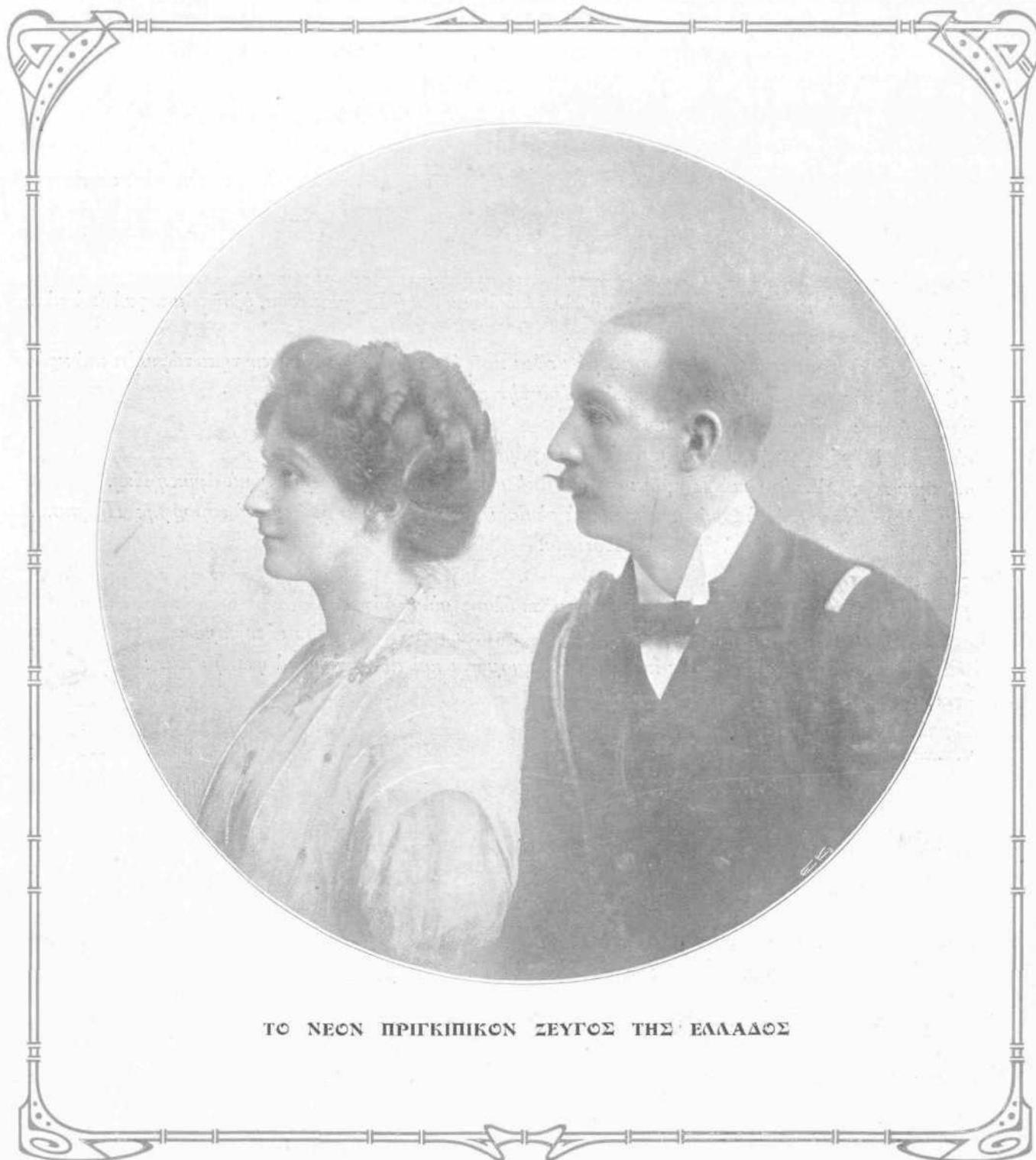

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Δ' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 37

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ — Δ. ΔΗΜΕΡ, ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1907

ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΡΙΓΚΙΠΙΚΟΝ ΖΕΥΓΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

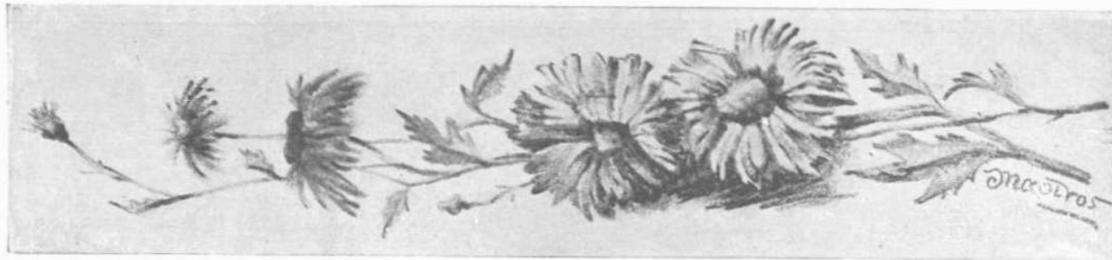

ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

ΙΑ φορά κ' ἔναν καιρὸ ἦτον ἕνας Βασιλῆας καὶ εἶχε πολλὰ παιδιά.
 "Ὅλα ἐπανδρεύθησαν, ποῖος μὴ δυνατὴ καὶ λατρευτὴ κόρη Ἀντοκράτορα, ποῖος μὴ
 πλούσια Πριγκίπισσα, ἀλλὰ ἕνα παιδί τοῦ Βασιλῆα δὲν παντρευότανε.
 Τοῦ πῆγαν πολλές νυφάδες, Βασιλοπούλες κόρες δυνατῶν Βασιλέων, πλούσιες, εὐμορφες.
 Ἀλλὰ κείνο δὲν παντρευότανε.
 Ἐταξείδενε μεγάλα ταξείδια, ἀνδραγαθοῦσε, τὸν ἐκαμάρωνε ὁ κόσμος, μὰ παντρεῖα τίποτα.
 Σὲ μὴ μεγάλη Πολιτεία εὗρηκε μὴ Πριγκιποπούλα. Δὲν ἦταν τώρα σὲ παλάτια βασι-
 λικά, γιατί ἄλλοι βασιληάδες εἶδαν πῶς ὁ πρόγονός της θὰ τοὺς ἐνικοῦσε καὶ τὸν
 ἐπιασαν καὶ τὸν ἔστειλαν εἰς ἕνα νησί ὅπου ἐπέθανε.
 Ἀπὸ τότε οἱ συγγενεῖς του δὲν ἐβασίλευαν καὶ ἡ Πριγκιπέσσα, ἔξοδσε μακριὰ ἀπὸ τὰ παλάτια.

Ἦταν ἀγαθὴ, καλὴ, γραμματισμένη καὶ εὐμορφη.
 Μὲ μεγάλα μάτια, μὲ ὠραῖο κυπριασένιο κορμί, μὲ χεῖλια ποῦ ὅταν ἐγελοῦσε ἔπεφταν τριαντάφυλλα καὶ κρίνα.
 Ποῦ τὰ τὴν ξέρεη ὁ λαὸς τοῦ Πατέρα τοῦ Βασιλόπουλου τὴν εὐμορφη τὴν κόρη;
 «Μὰ δὲν παντρεύεται;» ἔλεγε γιὰ τὸ Βασιλόπουλο.
 Αὐτὸ ἐταξείδενε καὶ ἐγύριζε τὴν Γῆ ὅλη, ἀλλὰ γιὰ γάμο δὲν ἔλεγε τίποτα.
 Ἐπειτα ἀκούστηκε πῶς θὰ πάρη μὴ Πριγκιποπούλα ἀπὸ μεγάλη γενεά, ἀδικημένη μὴ ἀγαπημένη.
 Πῶς θὰ τῆς χάριση θέσι κοντὰ σὲ Θρόνο, θέσι κοντὰ σὲ βασιληάδες, τῆς ἀδικημένης μὴ εὐμορφῆς Πριγκιποπούλας.
 Καὶ αὐτὴ θὰ τοῦ χάριζε τὴ Χαρὰ καὶ τὴν Ἐδνυχία.
 Καὶ ὁ λαὸς ἐπῆγε τὰ τὴν ἰδῆ.
 Τί εὐμορφη καὶ τί λυγροή! Τί καλὴ καὶ πῶς ἐχαιροτοῦσε ὄλους μὲ χαμόγελο!
 Καὶ ὁ λαὸς εἶδε δίπλα της τὸ Βασιλόπουλο τὰ γυριζῆ στὸν τόπο τοῦ Πατέρα τὸν εὐτυχισμένο.
 Καὶ τότε ὁ λαὸς ἔτρεξε ὄλους στοὺς γάμους καὶ ὄλοι, εὐτυχισμένοι καὶ αὐτοί, μὲ μὴ φωνὴ εἶπαν:
 — Νὰ ζήσετε!
 Καὶ στὸν Βασιλῆα καὶ στὴν Βασίλισσα:
 — Νὰ τοὺς χαιρεθε Βασιληάδες μας.
 Δὲν σὰς φαίνεται ὁ γάμος τοῦ Πριγκίπου Γεωργίου ὡσὰν γάμος θρόνων καὶ ὠραίων παραμυθιῶν;
 Γύρω ἀπὸ τὸν βωμὸν πρὸ τοῦ ὁποῖου ἠνώθησαν, ὁ ξανθὸς ὠραῖος Γίγας καὶ
 ἡ Χάρις, τὸ Ἔθνος νοερώδ' ἀνέπεμπεν εὐχὰς διὰ τὴν εὐτυχίαν των.
 Τὸ Ἔθνος εἰς τὸν νυμφίον στηρίζει ἐλπίδας καὶ τὸν ἀγαπᾷ. Τὸν ἤθελεν εὐτυ-
 χοῦντα καὶ τὸν εἶδε.
 Ἠγάπα τὸ Ἔθνος τὸ ὠραῖον Βασιλόπουλο καὶ τὸ γενναῖον.
 Θρόλλος εἶχε γίνῃ τὸ ὄνομά του, θρόλλος ὡσὰν τὰ ὄνόματα μεμακροσμένων
 εἰς τοὺς αἰῶνας ἡρώων.
 Καὶ ὡσὰν τὸ Βασιλόπουλο τῶν θρόλλων, ὁ Πριγκίψ ἠγάπησε τὴν Πριγκίπισσαν
 τὴν ἀδικημένην, τὴν ὠραῖαν ὁμως, τὴν μὲ λεπτὴν ψυχὴν, τὴν ἀγαθὴν
 εἰς τὰς σκέψεις.
 Καὶ μὰς τὴν ἔφερε.
 Καὶ ἡμεῖς, ἐκεῖνον τὸν λευκὸν θρόιαμβον τὸν ἐπευφημήσαμεν, ἐσοῦθημεν ὄλοι
 ὀπισθὲν του καὶ τὴν ἐνωσὴν του μὲ τὸν Πριγκίπα μας τὴν ἐφοτιάσαμεν
 ὡσὰν γάμους παιδιῶν μας.
 Μὲ τόσην ἀγάπην, μὲ τόσην συγγίνην!

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΓΑΜΟΥΣ

Πελόριος, ἀθλητικός, ρωμαῖός, ἀφελής, ροιμὸς ὁ Πριγκίψ
 Γεώργιος, μὴ γνησιώτατος.
 Ἡ ὀμίλια του εὐλακρονίης, δεικνύουσα ὅτι εἶχε εἰς τὴν ψυχὴν
 Του ὁ Πριγκίψ, ραγδασιότητὴ δὲ μὲ εὐχέρειαν ἢ ὁποῖα ἀποκαλύ-
 πτει ταχύτητα ἀντιλήψεως, γνώσιν τῶν ζητημάτων, ἀπορα-
 σιστικότητα.
 Αὐτὴ ἡ ἀφέλεια καὶ αὐτὴ ἡ ρωμαϊκότης εἰς ὅλα ἔκαμε τὰ
 Τὸν ἀγαπήσῃ ὁ λαὸς καὶ τὰ Τὸν προσαγορεύῃ μὲ τὸ: ὁ Γιῶργος.
 Ὅπως εἰς καθε δυνάτῃ ἀνδρῶπον, καὶ εἰς τὸν πριγκίπα
 Γεώργιον, συνέβη ν' ἀποθεωθῆ καὶ συνέβη νὰ δυσσεστίση
 τὰ πλήθη. Αὐτὸς εἶνε ὁ κανὼν δι' ἐκείνους ὄλους, οἱ ὁποῖοι
 ἔχοντες δύναμιν θελήσεως δὲν ἐννοοῦν νὰ ρυμολκρηθοῦν ἀλλὰ
 νὰ ρυμολκῆσιν, δὲν θέλουν νὰ ὑποταθοῦν ἀλλὰ νὰ ὑποτά-
 ξουν εἰς ὅτι αὐτοὶ εὐρίσκουν ἐν τῇ εὐλακρονίᾳ τὸν σέφει ὁρθόν.
 Μένει ὁμως πάντοτε ὁ Πριγκίψ προσφιλής.
 Ὁ λαὸς, ὁ συνειθισμένος νὰ ἀγαπᾷ τὸ ὠραῖον καὶ τὸ ἐπιβλη-
 τικόν, τὸ ἀφελές καὶ τὸ εὐλακρονές δὲν εἰμποροῦσε παρὰ νὰγαπᾷ
 πάντοτε τὸν ναύτην τὸν ἀληθινόν, τὸν λαϊκόν, τὸν σώσαντα
 μὲ μίαν μαγυρογιὰν τὸν ἐξάδελφόν Του ἀπὸ τὸν θάνατον.
 Ὁ λαὸς θαυμάζει τὴν ρώμην.
 Καὶ ἡ ρώμη τοῦ Πριγκίπου καὶ ἡ
 σκληραγωγία του εἶνε ἐκκληρικαῖα.
 Ἀπ' ἐκεῖ ἀπὸ τὸν Ναύσταθ-
 μον ὅπου ἔζησεν ἐργαζόμενος ὡς
 ὁ ἀπλούστερος τῶν ἀξιωματικῶν
 τοῦ Ναυτικοῦ ἤρχοντο πάντοτε
 νεώτερα ἐνθουσιαστικά. Τώρα ὁ
 Πριγκίψ ἐπάλασε χάριν παιδιὰς
 μὲ τοὺς ἀξιωματικούς καὶ τοὺς
 κατέβαλλε. Ἐπειτα περιεπάτει ἀνυ-
 πόδητος ἐπάνω εἰς τὸ τορπιλο-
 βόλον, ἀντέχων ἐπὶ ὄρας εἰς τὸ
 καῖμα καὶ εἰς τὸ ψῆχος. Ἀργό-
 τερα ἐβρέχετο καὶ δὲν ἤλασεν
 ἐνδύματα. Πάντοτε ἔξη ἀφελής,
 ἐργατικός, ἀλλὰ καὶ πονετικός διὰ
 τὸν σκοπὸν εἰς τὸν ὁποῖον ἐτάχθη.

Τὸ Ναυτικὸν τὸν ἠσοῦσθη.
 Ὅταν ἦτον εἰς τὸν Ναύσταθμον
 καὶ διηύθυνε τὴν ὑποβρύχιον
 Ἄμιναν προῖ προῖ εὐρίσκατο εἰς
 τὴν θέσιν Του. Διεξῆγε τὴν ὑπη-
 ρεσίαν, ἐπέβλεπε τὰς παραδόσεις
 τῶν καθηγητῶν, ἐπεθεώρει τὰ τορ-
 πύλλοβόλλα, ἐπεστάτει εἰς πᾶσαν
 ἐπισκευὴν, ἐγίνωσκε καθε ζήτημα
 καὶ δὲν ἀνεπαύετο παρὰ μόνον
 τὴν Κυριακάην.
 Καὶ δὲν εἶναι μόνον ἡ θέλησις
 καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ Ναυτικόν,
 ἢ ὁποῖα ἐθαυμάσθη. Ἐθαυμάσθη
 ἀκόμη καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ τοῦ
 Πριγκίπου ἱκανότης, ἢ ὁποῖα εἶχε
 ἤδη προηγηθῆ τῆς ἐκ Λανίας,
 ὅπου εἶχε μεταβῆ νὰ σπουδάσῃ,
 ἐπανόδου Του.
 Καὶ ὅταν ἀκόμη ἦτον Ὑπατος
 Ἀρμοστής ἐν Κρήτῃ τὸ Ναυτι-
 κὸν τὸ ἐπὶ καὶ ἐρχόμενος ἐδῶ μετεῖχε φιλοπονοῦντα τῶν
 ὑπὲρ αὐτοῦ ἐργασιῶν.
 Ἐξὼ ἀπὸ τὴν δροῦσιν τοῦ Πριγκίπου εἰς τὸ Ναυτικόν οἱ
 πολλοὶ τὸν γνωρίζουν ἀκόμη καὶ ὡς φίλαθλον. Εἰς τοὺς ἀγῶ-
 νας τοῦ Σταδίου, τοὺς λεμβοδρομικούς, τοὺς κολυμβητικούς,
 τὸν βλέπει μὲ καμάρι ὁ λαὸς, προτοστατοῦντα, ἐνδιαφερόμε-
 νον, πονοῦντα ἀληθινά.
 Τώρα τελευταίως, μετὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τοὺς
 τελευταίους, ἡ γυμναστικὴ τείνει ν' ἀναγεννηθῆ ἐν Ἑλλάδι.
 Ὁ Πριγκίψ ὑπῆρξεν εἰς ἐκ τῶν γενναιοτέρων ἐργατῶν τῆς
 τάσεως ταύτης.
 Καὶ οἱ μᾶλλον ἐπιστημονικῶς κατηρησιμένοι γυμνασταὶ τὸν
 ἐθαύμασαν διὰ τὴν βαθεῖαν γνώσιν ὄλων τῶν γυμναστικῶν
 ζητημάτων, διὰ τὸ ἐνδιαφέρον μὲ τὸ ὁποῖον παρακολοῦθεῖ τὴν
 γυμναστικὴν, ἔχοντα μελετήσας πλοσίαν σχετικὴν βιβλιοθήκην.
 Ὁ λαὸς, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ βλέπῃ τοὺς Πριγκίπας του ἐνσαρ-
 κούντας τὰ ἰδεώδη του, εἰς τὸν Πριγκίπα Γεώργιον εἶνε νὰ
 ἱκανοποιήσῃ τὸν πόθον του αὐτὸν καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἠγάπησε
 καὶ τὸν ἀγαπᾷ. Ἐδέχθη τὴν σύζυγόν του μὲ ὄλην τὴν ἐπι-
 κρινεῖαν καὶ αἰδοῦσθη τὴν εὐτυ-
 χίαν τοῦ Πριγκίπου, τὸν ὁποῖον
 δὲν ἔπαυσε νὰ θεωρῆ ὡς τὸν μέ-
 λοντα ἀρχηγόν τοῦ Ναυτικοῦ του,
 ἀρχηγόν ὁ ὁποῖος διὰ πραγμα-
 τοποιήσῃ ὄλας τὰς εἰς τὴν γαλα-
 νίην θάλασσαν στηριζόμενας ἑλλη-
 νικάς ἐλπίδας.

Ο ΠΡΙΓΚΪΨ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ
 [Φωτογραφία παραχωρηθεῖσα ἡμῖν ὑπὸ τῆς ἐφημερίδος «Monde Hellenique»]

Βοῶπις καὶ ἀληθινὰ χαρίεσσα.
 Ἀφελής. Ὅταν ἦλθε ἐθαυμάσθη
 διὰ τὴν διαγυμναστικὴν τῆς. Ἐχαι-
 ρετοῦσε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ
 ἐμειδία, ἀφίνουσα ὄλην τὴν χαρὰν
 τῆς νὰ φαίνεται, μὴ καταβάλλ-
 ονσα καμμίαν προσπάθειαν νὰ
 δείξῃ ὅτι ἦτο ἐκεῖνη τὴν ὁποῖαν
 ἐπευφημοῦν χιλιάδες λαοῦ, ἀπρο-
 σοιήτος εἰς τὴν χαρὰν τῆς διὰ
 τὴν εὐτυχίαν τῆς. Τὰ ἴδια καὶ εἰς
 τὴν Ἑσπέρειαν ἔως τὴν στιγμὴν
 κατὰ τὴν ὁποῖαν ἤρχισε τὸ μυσ-
 τήριον. Καὶ τότε προσήλωσε τὰ
 μάτια τῆς πρὸς τὴν ὠραῖαν Πύ-
 λην, ὡσὰν ἀφιερωμένη εἰς σκέψεις,
 μὲ τὴν συγκίνησιν προφανή, ἕνα
 κορτίσι ποῦ ἀφίνεται εἰς τὴν συγ-
 κίνησιν τὴν ὁποῖαν ἐμπνέει τὸ
 μέγα μυστήριον.
 Αὐτὸ μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν.
 Τὸ ὅτι ἐκεῖνο τὸ μὲ τὴν ναπο-
 λεόντειον ρίνα πρόσσωπον καὶ τὰ
 μάτια τὰ μεγάλα ἦσαν κατακάθα-
 ρος καθρέπτῃς τῶν αἰσθημάτων.
 Λέγουν ὅτι οἱ ἐπίσημοι ὀφεί-
 λουν νὰ προσποιούνται. Ἡ Νύμφη
 μας ἀνταρτεῖ χαριτωμένα κατὰ τῆς
 ἀρχῆς αὐτῆς. Εἶνε ἡ ἀπροσοιήτος.

Όραται στιγμιαίαι μετά τὸ μυστήριον. Εὐλογεῖ ὁ Θεός. Γύρω πλημύρα ἐπισημοτήτος. Βασιλεῖς, Πριγκίπισσαι, Πρίγκιπες, Προσφυτοῦργοί, Υπουργοί, Πρεσβευταί, ἀντιπροσώποι πάσης τάξεως παρακολουθοῦντες μετ' εὐλαβείας τὴν τελετὴν.

Νυμφεύεται εἰς Πρίγκιψ καὶ μία Πριγκίπισσα. Ἐπειτα τὸ μυστήριον λήγει. Καὶ ἡ ἐπισημότης λήγει εἰς ἓνα ἀσπασμόν.

Δὲν τὴν κατήγγειλεν ὁ Πρίγκιψ. Ἐκεῖνος, ἀνήρ, Πρίγκιψ διοικήσας λαὸν δολοκλήρον, θά ἤδυνάτο νὰ σταθῇ Πρίγκιψ ἕως τέλους. Ἄλλ' ἡ νύμφη ἦτον ἡ γυνὴ ἡ ἀπροσποίητος, ὅπως τὴν εἶπα. Καὶ ἤθελε ν' ἀφήσῃ διέξοδον εἰς τὴν εὐτυχίαν Τῆς. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μετὰ κάποιαν ἀγνωστον δύναμιν, ἡ ἀφέλεια συνήρτασε καὶ τὸν Πρίγκιπα. Δὲν ἦσαν πλέον οἱ ἐξ εὐγενούς αἵματος, οἱ νυμφεῖοι. Ἦσαν οἱ ἀγαποόμενοι. Ἐνας τραφερός ἀσπασμὸς ἐκεῖ ἐπιηκολούθησε, ἀσπασμὸς ὁ ὁποῖος ἔπειτα ἐπανελήθη πρὸς τὴν νύμφην ἀπὸ τὸν Βασιλέα, τὴν Βασίλισσαν, τὸν πατέρα Τῆς.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΙΠΠΕΥΟΝΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ [Φωτογρ. Π. Σαρβιδίου]

μάτων. Ἐνας φωτισμένος νοῦς εἶνε βέβαιον ὅτι θά ἤγατα τὴν Ἑλλάδα καὶ ἡ Ὑψηλότης του δὲν παρέλειπεν εὐκαιρίαν νὰ τὸ ἐκδηλώσῃ. Καὶ τὸ περιβάλλον τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησε, βέβαια ἐπέδρασε εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῆς Πριγκίπισσας, βέβαια Τῆς μετέδωκε τὴν ἀγάπην πρὸς τὸ κλασσικὸν καὶ τὸ ὁραῖον, τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν Ἑλλάδα.

Η Α. Μ. ἡ Βασίλισσα παρὰνυμφος. Ἐπιβλητικώτατα φέρει τὴν Ἑλληνικὴν ἀμφίεσιν. Αὐτὸ τὸ ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον ὁμοίωμορον καὶ ἀνυπότακτον εἰς μεταβολάς, εἶναι ἀφελεῖς, ἐπάνω εἰς τὴν Βασίλισσάν μας γίνεται μεγαλοπρεπὴς στολὴ ἐστεμμένης.

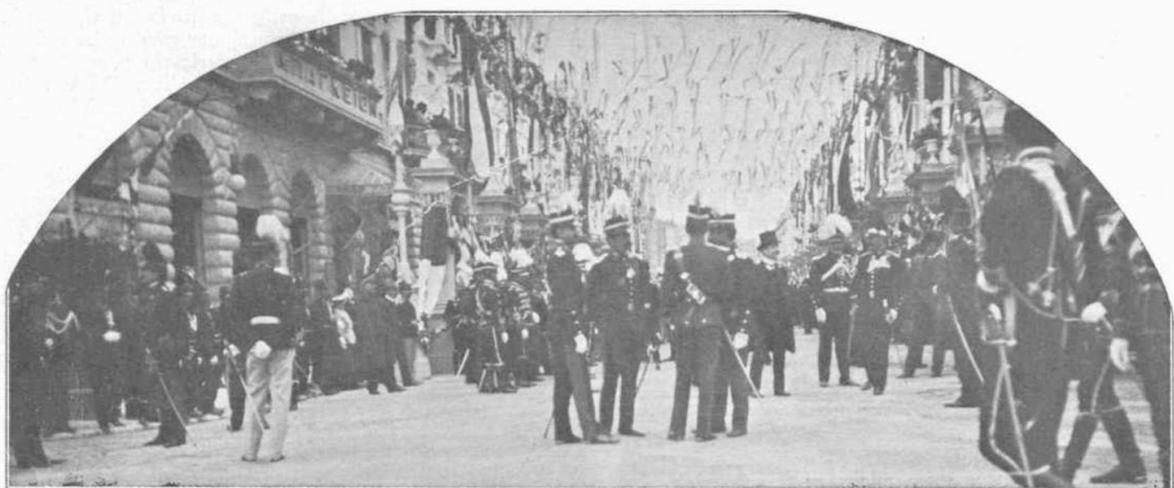
Ἡ Βασίλισσα στανουκοποιεῖται κατανυκτικώτατα καὶ συγκνῶτα, διαμῆνει σοβαρὰ ὅσον καὶ εὐλαβῆς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τῶν μυστηρίων, τελεῖ τὰ καθήκοντα τῆς παρὰνυμφου τυπικώτατα.

Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Πρίγκιψ Βάλδεμαρ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βασιλέως μας, ὁ ἄλλος παρὰνυμφος. Φαίνεται ὅτι δὲν γνωρίζει τὰς διατυπώσεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς τελετῆς. Ἄλλὰ ταχὺς τὴν ἀντίληψιν, μμειεῖται τὴν Βασίλισσαν καὶ κατορθώνει νὰ φανῇ ἐμπειροτέρος πολιτευτοῦ Ἑλλῆνος, στεφανώσαντος ἑκατοντάδας συμπολιτῶν του. Συμπαιθεστάτη μορφή ἠγαπήθη ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων τίτλων του, Καγκελαρίου τῶν Δανικῶν Ἱπποτικῶν ταγματῶν, Μεγαλοσταύρου τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς κ.τ.λ. κ.τ.λ. εἶνε καὶ Διδάκτωρ τῆς Φιλοσοφίας.

Ὑψηλός, σοβαρός, μετ' ἀνιδιότρον, τέλειος τύπος ἀνθρώπου ἀφιερωμένου εἰς τὴν Ἐπιστήμην.

Υἱὸς τοῦ Πέτρου ὁ Πρίγκιψ Ρολάνδος, Ναπολέον, Βοναπάρτης εἶνε ἡλικίας πενήντηκα ἐτῶν.

Ἐσοῦδασεν εἰς τὴν Σχολῆν τοῦ Σαιν-Σύρ καὶ ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν ὡς ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ, ἀλλὰ διεγράφη τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ δυνάμει τοῦ νόμου, ὁ ὁποῖος ἀπέκλεισε τὰ μέλη τῆς Ναπολεοντείου οἰκογενείας ἀπὸ τὸν στρατὸν καὶ τὸ ναυτικόν.

Η ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΗΣ ΝΥΜΦΗΣ.— Ο ΠΡΟ ΤΟΥ ΣΙΑΦΡΩΡ. ΣΤΑΘΜΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑΣ ΔΙΑΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΑΡΧΙΑΣ

Ἡ ἔμφυτος εἰς καθὲ μέλος τῆς οἰκογενείας Βοναπάρτου τάσις πρὸς τὰ γράμματα εἶχε τότε καιρὸν νὰ δημοιογήσῃ, καὶ νὰ φέρῃ εἰς φῶς πλείστα ἔργα τοῦ Ρολάνδου Βοναπάρτου ἐπὶ κοινωνικῶν, στατιστικῶν καὶ γεωγραφικῶν ζητημάτων.

Τὸ Γαλλικὸν Ἰνστιτοῦτον τοῦ ἤνοιξε τὰς πύλας του καὶ εἰς τοὺς γάμους ὑπερήφανα, ὅπως εἶπεν εἰς τὸν Πρόεδρον τοῦ «Παρνασσού» κ. Ἀργυρόπουλον, ἔφερε τὴν μετ' αἰσίνους κλάδους διάρρης κεντημένην στολὴν τοῦ Ἰνστιτούτου.

Εἶνε κάτοχος μεγάλης βιβλιοθήκης καὶ τὸ παρὰ τὴν λειψφόρον ἑνάς μέγαρόν του εἶνε κέντρον τῶν ἀνθρώπων τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν Γραμμάτων.

Ἐνας φωτισμένος νοῦς εἶνε βέβαιον ὅτι θά ἤγατα τὴν Ἑλλάδα καὶ ἡ Ὑψηλότης του δὲν παρέλειπεν εὐκαιρίαν νὰ τὸ ἐκδηλώσῃ. Καὶ τὸ περιβάλλον τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησε, βέβαια ἐπέδρασε εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῆς Πριγκίπισσας, βέβαια Τῆς μετέδωκε τὴν ἀγάπην πρὸς τὸ κλασσικὸν καὶ τὸ ὁραῖον, τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν Ἑλλάδα.

Νεανιώτατος ὁ Βασιλεὺς ἐπάνω εἰς τὸ ἄλογόν του. Δημόθυνη τὸ ὑπερήφανον ζῶον μετ' ἀριστεράν του μόνον χεῖρα καὶ ἔχαροτοσε μετ' ἡν δειξιᾶ διαρκῶς.

Δὲν ἐφαίνετο εἰς τὴν πομπὴν μεταξὺ τῶν Πριγκίπων ὡς πατήρ Των. Ἐφαίνετο ὡς μεγαλύτερος ἀδελφός. Ἐκεῖ εἰς τὴν Μητροπολιν, ὅταν ἀφίπτευσεν ἐπήδησεν εὐσταλέστατα ἀπὸ τὸν ἵππον.

Καὶ ὁ λαὸς, ποῦ ἀγαπᾷ τὴν λεβεντιά, τὴν εὐρήκεν εἰς τὸν καβαλλάρην βασιλέα του καὶ ὑπερηφανεύθη.

Εἶδα ὀφθαλμούς νὰ δακρύζωσιν καὶ ἐσκέφθη τὴν μεγάλῃν λαϊκὴν καρδίαν, ἡ ὁποία ἀγαπᾷ, ἡ ὁποία συγκινεῖται, ἡ ὁποία, προκειμένου περὶ γεγονότος τῆς οἰκογενείας τοῦ Βασιλέως, χαρμωσίνου, τὸ θεωρεῖ ἰδικόν τῆς.

— Ἡ νύμφη μας! ἔλεγεν ὁ τελευταῖος ἀστὸς ὡς νὰ ἦτο μέλος τῆς Β. Οἰκογενείας.

Εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ λαοῦ ἀνέζησαν τὰ παραμῦθια τοῦ Βασιλόπουλου, τοῦ ὁραίου, ποῦ ἐπῆρε τὴν Βασιλοπούλα κ' ἐκείνη ἡ χρυσὴ ἄμαξα, ἡ χρυσὴ πομπή, ὁ ἔφιππος Βασιλεὺς καὶ οἱ Πριγκίπτες, ἡ Βασίλισσα καὶ αἱ Πριγκίπισσαι αἱ φέρουσιν τὸ ἑλληνικὸν ἔνδυμα ἱκανοποιοῦν τὴν λαϊκὴν φαντασίαν, ἡ ὁποία ἔτσι βουτηγμένη σὲ χρυσάφι ἠθέλε τὴν τελετὴν τῶν γάμων τοῦ Βασιλόπουλου.

Ἐκαμάρωσε ὁ λαὸς ὅσῳ νὰ ἐνυμφεῖτο παιδί του. Δὲν ἔβλεπε καλὰ τὴν Πριγκίπισσαν μέσα εἰς τὴν κλειστὴν ἄμαξαν καὶ ὅμως ἔτσι τὴν ἠθέλε. Μέσα εἰς τὰ χρυσάφια.

Δ. ΔΗΜΕΡ

Ο ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΣ

Ἡ ζωὴ τοῦ ναυτοῦ. Ὅταν μᾶς ἤλθεν ἀπὸ τὴν Δανίαν ποῦ ἐσοῦδασεν εἰς τὴν ἐκεῖ ναυτικὴν σχολὴν, — ἐκεῖ ποῦ ἐσοῦδασε καὶ ὁ Σεπτὸς πατήρ Του — μετ' ἐπὶ τὴν στολὴν τοῦ ἀντιπολιτοῦρχου, ἐτοποθετήθη εἰς τὴν ἐν Πόρῳ προπαιδευτικὴν Μοῖραν. Ἐνας ματρός ζαρος τέλειος. Ὑψηλός, κοκκινός, παχύς, καὶ ἀδέξιος καὶ σὰν θαλασσινὸς γερόλυκος μετ' ἀσταθῆ βήμα. Ἀφελέστατος δὲ καὶ δημοτικώτατος. Τὸν ἐνθυμῶνται ποῦ περιήρχετο τὰ κλιπεριώματα τῆς νησίδος καὶ ἔσταμάτα τοὺς γέροντας θαλασσινοὺς καὶ συνδιέλεγτο σὰν συντεχνός των.

Τοῦ εἶχαν δώσει διαμερίσματα εἰς τὸ Παλάτι τοῦ Προγυμναστηοῦ, τὸ γνωστὸν ἀνάκτορον τοῦ Ὀθωνος. Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν Του ἐποπτεύετο τὸ γυμνάσιον ἀξιόπρεπτος. Ἐξυπνοὺς πολλοὺς διὰ νὰ ἐποπτεύσῃ τὸ γυμνάσιον τῆς ζωπηλασίας, ἡ τῶν ἀγμένων, ἡ τοῦ πυροβολικοῦ, ἡ τῆς ὀπλισίας.

Κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς Του ἔμαθε μανδολίνον καὶ κιθάρα. Καὶ τὸν ἐνθυμῶνται νὰ περᾶν τῆς ὥρας ἐκεῖνες βραδιῆς τοῦ Πόρου, ἐπάνω εἰς τοὺς κάβους, μετ' ἄλλους ἀξιωματικούς, παίζων μετ' ἀκκομπανιμέντο ἐκείνου τὸν ἔρρηθμον φλοῖσπον τοῦ κίματος.

Ἐπειτα τὸν εὐρίσκωμεν εἰς τὸν Ναύσταθμον, Διευθυντὴν τῆς Ὑποβρυχίου Ἀμύνης, Πλοτάρχην. Μετὰ τὰ τορπιλλοβόλα του τὸ προσφιλές Του ὄπλον. Τὸ 12, τὸ ἐπ' αὐτὸν τὸν ἀριθμὸν γεωμετρικῆς κατασκευῆς τορπιλλικῶν σκάφους, εἶχε γένει ἡ λατρεία Του.

Ἐκεῖ εἰς τὸν Ναύσταθμον εἶχε πολλὰ ἀνεκδότα. Εἶχεν ἓνα σκόλλον, τὸν φοβερόν καὶ τρομερόν Μπούλ. Ἐνα μπουλντόκ, τετραπάρο ἀπὸ τὴν πριγκιπικὴν καλοσέρασιν, λευκόν, μετ' ἓνα ἀργυροῦν κολάρο, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο χαραγμένον τὸ ὄνομά του.

Ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν γάτων. Ἄλλοιμον δὲ καὶ εἰς τὴν ἀλεπού, ἡ ὁποία θά ἐτόλμα νὰ διατρανωθῇ ἀπὸ τὸ Πέραμα ἡ ἀπὸ τοῦ Σκαριαμαγιά, ἐλκωμένη ἀπὸ τὰ ἐπὶ τῶν νησίδων Λέρος καὶ Κυρὰ κουνέλλια.

Κάποτε μία ἀλεπού παρεπλανήθη καὶ ἔφηνε πρὸς τὸν ὄπισθεν τῆς Ἀμύνης λοφίσκον.

— Πάρο Μπούλ, φωνάζει ὁ Πρίγκιψ. Ὁ Μπούλ εἰς δύο λεπτά τὴν εἶχεν ἀρτάζει καὶ τὴν ἀλωποτινάξει. Ξεῖρετε τί θά εἴπῃ ἀλωποτινάξει; Τὴν ἤρασαν ἀπὸ τὸν τράχηλον μετ' οὗτος τρομερὸς ὀδόντας του καὶ τὴν ἐτίναξε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ τὴν ἐκτυπώσε κάτω σὰν καπαδοῖ, ἕως ὅτου τὴν ἐκομμιάσε.

Κάποιος θαυμαστής τοῦ Πρίγκιπος Τοῦ εἶχε χαρίσει μίαν ἀρκοῦδα μικρῇ, τὴν ὁποῖαν ἡ Α. Υ. προσεπάθει νὰ ἐξημερώσῃ. Ἀλλὰ μετὰ καιρὸν ἡ ἀρκοῦδα ἐτυφλώθη καὶ τὴν ἐκλείσεν εἰς μίαν ἀποθήκην ἀρχῆστου ὄλιου. Ἐνας ἄλλος ἀξιωματικὸς τῆς Ἀμύνης εἶχε μαζὴ του μίαν σκύλλαν Νέας Γῆς, μαῖον, μεγαλόσωμον καὶ μαλλιάρην. Ἐνα βράδυ λοιπὸν ἀκούονται φοβεροὶ ὄρυγμοι καὶ οὐρλιάσματα ἀπὸ τὴν ἀποθήκην, ποῦ ἀνεστάσαν ὄλιος. Κάποιος εἶχε λησιμονήσῃ τὴν θύραν τῆς ἀποθήκης ἀνοικτὴν καὶ ἡ σκύλλα εἰσελθοῦσα ἤλθεν εἰς . . . . . πόδας μετ' ἡν ἀρκοῦδα. Ἐξυπνοὺν ὄλιος, ἐξυπνὰ καὶ ὁ Πρίγκιψ καὶ τρέχουν εἰς τὴν ἀποθήκην, ὅπου εὐρίσκονται πρὸ ἀργιστάτου θεάματος. Ἀρκοῦδα καὶ σκύλλα εἰς ἓνα φρικαλέον ἀγκάλιασμα, ἀλληλοεπαράσσοντο καὶ εἰς τὸ φῶς τῶν ναυτικῶν φανῶν, ἐκείνο τὸ ὄρον αἵμα προσέειδεν ἀπαισίαν ὄμην. Ποῦ δὲ νὰ τολμήσῃ κανεὶς νὰ εἰσελθῇ!

Τότε ὁ ἀθλητικώτατος Πρίγκιψ πηδᾷ μέσα καὶ ἀρτάζει τὴν ἀρκοῦδα μετ' ἓνα χεῖρ ἀπὸ τὸν τράχηλον καὶ τὴν σκύλλαν μετ' ἄλλο, πετάει μακρὰν τὴν ἀρκοῦδα εἰς μίαν γωνίαν καὶ, ἐνθ' ἐκείνη ἐκωλύετο ἀκόμη, βγάζει ἔξω τὴν σκύλλα.

Ὁ μακαρίτης Κουτσοῦκος, Διευθυντὴς τοῦ Ναυστάθμου ἐλάτρευε κυριολεκτικῶς τοὺς Πρίγκιπας. Ὅταν καμμά φορά ὁ Πρίγκιψ Γεώργιος ἔφηνε τὴν νύκτα ἀργὰ ἀπὸ τὸ Διευθυντήριον ὁ Κουτσοῦκος τὸν συνώδευε ἕως κάτω εἰς τὴν γέφυραν.

— Σήκω τὸ κολάρο τοῦ μανδύου σου, παιδί μου! Τοῦ ἔλεγε. Ἐνα βράδυ Τοῦ εἶχε γένημα: συχνὰ ὁ Πρίγκιψ ἔτραγε εἰς τοῦ Κουτσοῦκου. Τὸ γένημα θά ἤρχε μετ' οὐπαν, ἀλλὰ εἰς τὸν Ναύσταθμον δὲν ὑπῆρχον λεμονία νὰ κόψουν τὸ αἶγόν.

Μία τορπιλλοδέτις — «Εὐκαιρία» — ἦτο κατὰ τύχην ὑπὸ ἀτμὸν καὶ τὴν διέταξε νὰ μεταβῇ εἰς Πειραιᾶ νὰ φέρῃ λεμονία. Καὶ ὡςτεταὶ τὸ χαριτωμένον ἀνέκδοτον τοῦ Κουτσοῦκου. Μέχρ' ὅτου ἔλθῃ ὁ Πρίγκιψ ἀπὸ τὴν Ἀμύναν, ἀγωνιστὴν ἀνέμενε τὴν «Εὐκαιρίαν» ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ. Εἶχε νυκτώσει πρὸ πολλοῦ. Τὸ ρολοῖ του —

Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΩΣ ΑΝΘΥΠΟΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΚ ΔΑΝΙΑΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΝ ΤΟΥ

σατανικὴ σύμπτωσης — εἶχε σταματήσῃ. Εἰς τὸ μέσον τοῦ προαυλίου τοῦ Διευθυντηρίου ἵκασθη ἓνα ἡλιακὸν ὁρολόγιον. Κάπου παρέκει ἴσαστο ὁ ἱστασιότης τοῦ Ναυστάθμου.

— Δὲν ἀνάβει ἓνα σπῆρο, κίρνε Ὑπασπιστῶ, νὰ ἰδοῦμε τί ὥρα εἶναι; Ἐπὶ τέλους ἤλθε ἡ «Εὐκαιρία» μετὰ τὰ λεμονία καὶ ὁ Πρίγκιψ ἔφαγε.

Τὰ Κρητικὰ τοῦ 97 ἔπειτα. Ὁ Πρίγκιψ μετ' ἡν τορπιλλικὴν μοῖραν ἐπιβαίνων τοῦ Κανάρη, διατάσσεται νὰ καταπέσει εἰς Χανιά. Τὰ τορπιλλοβόλα ἐμφανίζονται εἰς τὰ Κρητικὰ ὕδατα καὶ τὰ ξένα πολεμικὰ καταβιβάζουν τὰ προστατευτικὰ δίχτυα φοβούμενα τὴν ἑλληνικὴν τορπιλλήν. Αὐτὸ εἶναι ἐξηρηθούμενον.

Οἱ ναύαρχοι ὅμως τὸν διατάσσον ἐν ὀνόματι τῶν Μ. Δυνάμεων νὰ ἐγκαταλείψῃ μετ' ὅσον στολίσιον Του τὰ Κρητικὰ νερά. Καὶ αὐτὸς φεύγει μεταβαίνων εἰς Μῆλον.

Τὸ 12, τὸ προσφιλές του σκάφος, ὑπὸ τὸν — τῶς — ὑποπλοίαρχον κ. Ραντοπούλον συγκρούεται κατὰ τινα χειρισμὸν μετ' ὁ 15, παρ' ὀλίγον δὲ νὰ βυθισθῇ. Καὶ ὁ Πρίγκιψ δακρύζει.

Καὶ ὁ πόλεμος. Ὁ Πρίγκιψ ἀρχηγὸς τῆς τορπιλλικῆς μοίρας παρακολουθεῖ τὴν ἀναολικτὴν μοῖραν.

Δὲν ἐδόθη εὐκαιρία εἰς τὸ ναυτικόν μας νὰ δράσῃ, ἀλλὰ κατ' ὄλην τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου ἡ Α. Υ. δὲν ἤτο Πρίγκιψ ἄλλ' ἓνας ἀνώτερος ἀξιωματικὸς, ὁ ὁποῖος ὅμως ἔκαμε τὸ καθήκον του, ὅπως καὶ ἓνας ἄλλος βαθμοφόρος.

Τὴν παραμονὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου — εἶχε παραλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν τῆς ἀνατολικῆς μοίρας ὁ ἀείμνητος ἱπωναύαρχος Σταματελλῶς — διατάσσεται ὁ Πρίγκιψ μετ' ὁ Κανάρη καὶ τὸ 11 νὰ μεταβῶν ἀπὸ τὸν Ἀλμυρὸν εἰς Τσάγρεζι διὰ νὰ ἐκποτίσων στίφος Γκέγκηδων, οἱ ὁποῖοι ἐκακοποίησαν τοὺς κατοικοῦς.

Φεύγει ὁ Πρίγκιψ καὶ τὸ 11, φθάνων εἰς τὸν Τσάγρεζι, ἀλλὰ ποῦ Γκέγκηδες; Ἐπὶ τῆ θῆ τῶν πολεμικῶν τρέπονται εἰς γνήνη. Ὑδροῦνται τὰ σκάφη καὶ φεύγουν. Νυκτῶν παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Θεωραϊκοῦ καὶ ἀρχίζουν μίαν περιπολίαν μετ' ἀδιοδρομίας, ἓνα σαστό ὄργωμα τῆς θαλάσσης, ὄλην τὴν νύκτα. Τρεῖς τέσσαρας φορές συνηγήθησαν ὁ Κανάρης καὶ τὸ 11 ὑπὸ τὸν — τότε — ὑποπλοίαρχον κ. Ι. Βρατσάνου, μετ' οβυσμένα τὰ φῶτα.

Ὁ Πρίγκιψ ὄλην τὴν νύκτα εἰς τὴν γέφυραν κοκκυλωμένος μετ' ὅσον μανδύον του, μέσα εἰς τὴν παγονία καὶ τὴν ἠγρῶσιαν τῆς θαλάσσης, δὲν ἐκλείσε μάτι.

Ἐνθ' ἔβλεπον μέσα εἰς τὸ σκοτάδι τὰ δύο σκάφη, ὑπὸ τὸ σελάρισμα τῶν ἀστρῶν διέκρινον ἀπὸ τὸ 11 ἓνα σκοτεινὸν ὄργανον. Ἀμέσως παρουσιάσαν τὰ φανάρια τῆς σημαίας καὶ τότε ἠκούετο ἡ βραεῖα φωνὴ τοῦ Πρίγκιπος πρὸς τὸν κυβερνήτην τοῦ τορπιλλικοῦ.

— Γιάννη, εἶδες τίποτα; — Ὅχι, Ὑψηλότητά.

— Βάστα τώρα γραμμὴν ἀπ' τὸν κάβο τῆς Κασσανδράς ἴσα μ' ἐδῶ καὶ μετ' ἔθ' ἀπὸ τῆς Κασσανδράς ἴσα μ' ἐδῶ ἴσα μετ' ἡν Κατερίνην.

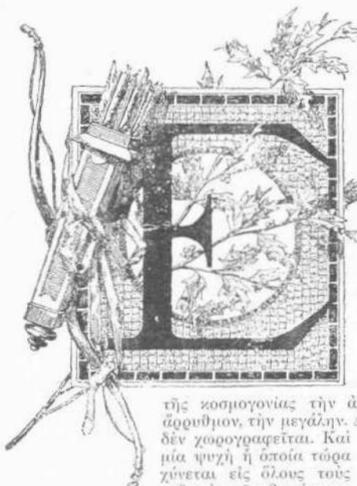
Πρὸς πρῶν πρὶν ἀκόμη ἐξημερώσῃ, τὸ 11 ἔσταμάτισε μετ' ὄσον βολὰς πολυβόλου φεύγουσαν τὴν «Αυτογά» τοῦ Lloyd, ἡ ὁποία γεμάτη ἀπὸ Ἐβραίοις μετέβαινε ἀπὸ τὴν Σμύρνην εἰς Θεσσαλονίκην. Μόλις ἐχάραξε, ὅταν ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ 11 ἀνήρχετο διὰ νὰ ἐνεργήσῃ ἐπ' αὐτῆς νηοψίαν καὶ ὁ Κανάρης εὐρίσκειτο κοντὰ εἰς τὸ 11.

Ὅταν ἐπέστρεψαν τὰ σκάφη — μετὰ πενήντημερον περιπολίαν — τὸ πλήρωμα τοῦ 11 δὲν εἶχε καπνὸν καὶ οἱ πλεονθερακλήδες ναῦται ἐστέκοντο ἐπάνω εἰς τὴν κουβέρταν περιμένοντες νὰ πετάξῃ τὸ τογγάρο του ὁ κυβερνήτης διὰ νὰ πάσων τὴν γόπα. Κάποιος ἐμπορικὸν συνήτησαν μετ' ὀλίγον καὶ ὁ κυβερνήτης τοῦ 11 ἠγόρασε δέκα κακέτα καπνόν, τὸν ὁποῖον ὁ ὀπλονόμος τοὺς ἐμοίρασε εἰς τοιαυτοῦρα ἀπλωμένα ἐπάνω εἰς τῆς κασσόνες τοῦ τορπιλλοστασίου. Ὁ Πρίγκιψ, ὅταν εἶδεν ἀπὸ τὸν Κανάρη ν' ἀγοράζων καπνὸν καὶ ἔμαθεν ὅτι τὸ πλήρωμα τοῦ 11 ἐπειθὲ ἐμισθοδοτεῖτο ἀπὸ τὰ «Φαρά» δὲν εἶχε πάρει ἀκόμη μισθόν, διέταξε νὰ τοὺς ἀγοράσων ἐξ ἰδίων ἄλλα εἰκοσιπεντά. Καὶ ἐνθ' οἱ ναῦται μετ' αἵμαργον μάτι παρακολούθηον τὸν ὀπλονόμον Τζελάτην νὰ τοὺς μοιράζῃ σὰν κινιὸν τὸν καπνόν, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἀνελόγουν πέντε σπονάκια εἰς καθέναν, ἐφθασε καὶ ἡ πριγκιπικὴ προμήθεια.

Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΚΥΒΕΡΝῶΝ ΤΟ 12

Ο ΑΡΜΟΣΤΗΣ

λέγθη πως τους προφθεσινούς γάμους τους ήνωσάν τον ένα αίσθημα. Εάν αυτό είναι αλήθεια, πρέπει να ήτο θηριον αυτό το αίσθημα το οποίον εστάθη έναντι εις τον τρομερόν ωκεανόν ο οποίος λέγεται ψυχή του Πρίγκιπος Γεωργίου. Ο Ράσαν μάζ όμιλει κάποιον διά τας ψυχάς αι οποίαι παλεύουν μεταξύ τρικυμίας και γαλήνης, τώρα παραδιδόμεναι εις τας λυσσαλέα κύματα και μετά μίαν στιγμήν εις τας άγχάλας της παιδικωτέρας τρυφερότητος. Τους θέλει μεγάλους αυτούς τους άνθρώπους ο αισθητικός των «Νεώτερον Ζωγράφον». Κουβαλούν από τή θάμνη της κοσμογονίας την αληθινήν ψυχήν. Την άτακτον, την άρρυθμον, την μεγάλην. Διότι μεγάλον εινε κάθε τι το οποίον δεν χορογραφείται. Και μία ψυχή η οποία τώρα χύνεται εις όλους τους ρυθμούς της βιωσιότητος και μετ' όλίγον λούζεται εις όλα τα χαύματα της χαράς και της γαλήνης εινε ο,τι ο ωκεανός: Μεγάλη. Το μέγα χαμνιευτήριον το οποίον λέγεται Κοινωνία την εάλισεν άδίκως έντός του. Την εξέβρασαν όχι ωραίαν πλαγγόνα πανομοιούτων προς τή έκαιομύρια των πλαγγόνων τας οποίας έξαπολλεί καθημερινώς. Την έξενόξευσεν όπως την παρελάβε: Ψυχήν άνθρώπων. Έγχεσαν κάτταρα ιδικά της, ίνας ιδίας της, παλμούς επομένως ιδικούς της και αισθήματα ιδικά της.

Μου φαίνεται πως αυτήν την στιγμήν εδρισκομαι εμπρός εις τον Πρίγκιπα, τον Άρμωστήν της Κρήτης. Το Θέρισον πρό τριών ημερών έγέμισε πάταγον και παρτέον τον Έλληναίμον. Είμαι εις τον διάδρομον τον έν Χαλέπα Άνακτόρον τον — μιάν άθηναικήν οικόδομην πέμπτης τάξεως — και πηγαίνω προς τον Πρίγκιπα. Όπως τον βλέπω να βηματίζει μου φαίνεται λέων έντός κλωβού. Εισερχομαι και ο λέων μετά τας δύο τρεις πρώτας τυπικάς λέξεις, με έρωτά: — Όποτε πιστεύετε ότι έγώ δεν είμαι Έλλην... ότι θέλω να κάμω την Κρήτην κτήμά μου...

Η Α. Β. Υ. Ο ΠΡΙΓΚΙΠ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΩΣ ΥΠΑΤΟΣ ΑΡΜΟΣΤΗΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Έχει μιαν τόσην φαιδρότητα το πρόσωπόν του ώστε περιμένετε να έξακολουθήση πάντοτε χαμογελών, να όμιλή ως Χριστός διά τους έπαναστάτας. Ακούσατέ τον μετά δύο δευτερόλεπτα: — Έγώ, κύριε, δεν έκουβαλήθηκα έδω παρά ως εργάτης της Ένώσεως. Την στιγμήν όπου θα βεβαιωθώ ότι αυτό το κατορθώσα, θα πάω το καπέλο μου, θα πηδήσω στο καρσάκι μου και θα ροφώ τη θαλασινή ζωή μου ήσυχως ότι έκαμα κάτι τι... Αλλά έγ' όσον δεν το κατορθώνω αυτό δεν θα επιτρέψω εις κανένα να μου στρατατολογή το ζήτημα όπως το κατιζήν... Χειρονομία όρημητικά, φωνά, κρηναί, κρηναί, καταγής τρομερά: όλίγα δευτερόλεπτα ήσυχία και έπειτα γαλήνη ευαρινής αύγης: — Και τί χαμπέρια από την Άθήνα; Πώς τα περνάτε εκεί πέρα;... Πώς σας φαίνονται τή Χανιά; Πρώτη φορά έρχοσθε στην Κρήτη;... Πώς σας φαίνεται ο κόσμος έδω; Άλλα πέντε — έξ δευτερόλεπτα άλλη καταγής: — Σεις οι δημοσιογράφοι είχατε μιαν υποχρέωσαν όταν ήκούσατε πως έγινε η Έπανάστασις... Να έλθετε άμέσως κάτω και όχι να δέχεσθε εις τας έφημερίδας σας ο,τι σας φουρνίζουν άπ' έδω... Σεις εγκατήσατε την επανάστασιν διότι από την πρώτην ήμέραν θα έσβηνε άν δεν έλάμβανον πληροφορίας από τας Άθήνας ότι ο Τύπος την επεκροτεί... Σας παρεπλήθησαν βέβαια αι άπ' έδω πληροφορίες... αλλά σεις έπρεπε να έλθετε άμέσως και μόνον τή μάτια σας να πιστεύετε... Νέα διακοπή της όμιλίας, νέα γαλήνη: — Έμαθα για σας πως κλέβετε τη λογοκρισία... Τηλεγραφείτε για χαύματα και με τή ποιά που ζητείτε και τή μέρος που όρίζετε να σας τή στέλλουν στέλλετε στην έφημερίδα σας ειδήσεις της επανάστασεως... Μή ταράξθε — γελών — τη δουλειά σας κάνετε... Μου έπείρασε να Του υποβάλω μιαν άπορίαν: — Θα εινε διατεθειμένη η Α. Υψηλότης να δώση άμνηστειάν εις τους επαναστάτας άν αυτοί θελήσουν να καταθέσουν τή όπλα;

Και ο Πρίγκιπ γελών: — Όχι, να κάνουμε ένα πράγμα. Να γείνης έσύ Άρμωστής της Κρήτης αυτή την ώρα και έγώ δημοσιογράφος. Σας έρωτώ λοιπόν: Θα είσθε διατεθειμένος να δώση άμνηστειάν και λοιπά;... Τι διατάζετε; Θέλω να μου απαντήσητε! Όποιαδήποτε και άν εινε η απάντησίς σας δεν θα με δυσαρεστήση... Λέγετε... — Λοιπόν, Υψηλότατε, θα τους έδω άμνηστειάν... Είδα θαλασσών θυέλλας, είδα γυνακιών τοιαύτας, και τί άλλο λέγει ο στίχος, αλλά φοβερωτέραν θυέλλαν δεν είδα: — Άμνηστειάν;... Έγώ άμνηστειάν;... Άμνηστειάν; Έγώ άμνηστειάν... Και ήνώσας τον πόδα του τον επάτησε κάτω ώστε να βροντήση ως όγκωδης σιδηρόσφαιρα άπολυθείσα έξ έφρους: — Θα τους κατήσω στο λαμό... Όλίγα λεπτά διακοπή, τουτέστι βολταρίσματα άναστατώσαντα την Χαλέπα. — Υψηλότατε μου έπετρέψατε να ειπώ ελεύθερα την γνώμην μου... Και ο Πρίγκιπ γελών: — Όχι δεν μου έκακογράφη με αυτό... Άλλά σκέπτομαι και γελώ ότι αυτά κάνετε εκεί κάτω και πάτε κατά διαβόλου... Και έγώ είμαι ήπειρα της επικεικίας... Άλλά όχι μέχρις αυτού του σημείου... Τώρα βέβαια αι επαναστάται δεν πταίνον τίποτε... Άλλοι τους έπλησαν στο λαμό τους... Έγώ τή έχω με έναν... Οι άλλοι εινε άδωκα θύματα του.

Αυτή η σύγκρουσις των αντίθετων έντός της ψυχής Του, θαρρεί κανείς πως είχαμε και τή πράγματι να συγκρούονται περί Του με τας άποτομωτέρας συγκρούσεις. Δηλούνται ότι μιαν ήμέραν επέστρεφεν έντός άγοράς άμάξης εις την Χαλέπα από τή Χανιά όπου επήγε διά να εγκαινιάση κάποιον φιλανθρωπιστικόν κατάστημα. Όταν εύρισκατο εμπρός εις τή Άνάκτορά Του και επρόκειτο να καταβή, ο Βενιζέλος βολταρίζων εμπρός εις την ιδιάν του αλήν — όλίγον μακρότερα — έφώναξε προς τον άμαξηλάτην άνήμποτος ότι της άμάξης επέβησαν ο Πρίγκιπ. — Άμαξά έχεις άγώνι; Τόση δημοκρατικότης, τόση λιτότης, τόση άφέλεια. Αυτή η άρχικός χαρακτηρισμός τον Πρίγκιπα άφέλεια. Όποτε ένα άκόλουθον δεν είχαν εις το άμάξι του. Αίφνης έκ της άμάξης επήδησεν ο Πρίγκιπ. Ο Βενιζέλος τον έχαμνιτισε — πρώτην φοράν μετά τέσσαρα έτη — και ο Πρίγκιπ του άνατιέθηκε τον χαρτεσιμόν βαδίζον προς την εισόδον των Ανακτόρων Του, ένθ' ο άμαξηλάτης έξεκίνησε προς τον πρόσην προφθεσινόν Του. Ο Βενιζέλος εισήλπουγγόν Του. Ο Βενιζέλος εισήλθεν εις την άμαξαν δίδων διαταγήν να σταματήση εις την έκκλησίαν των Μουρνιών. Επτήγανεν εις το Θέριον... Σ. ΓΡΑΝΙΤΣΑΣ

ΤΟ ΕΝ ΧΑΛΕΠΑ, ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΟΔΟΧΗΝ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΗΣ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΟΔΗΓΩΝ ΤΗΝ Υ. ΝΥΜΦΗΝ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΝ ΣΤΑΘΜΟΝ [Φωτ. Γ. Γρηγορασούλου]

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ.— ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΡΟΣΕΝΟΙ ΗΣΠΑΖΟΝΤΟ ΤΗΝ ΧΕΙΡΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΗΣ [Φωτ. Γ. Γρηγορασούλου]

Η ΔΕΞΙΩΣΙΣ ΕΝ ΤΩ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΩ ΣΤΑΘΜΩ, ΑΘΗΝΩΝ [Κάτω έκεί εις το λόγω της ώρας, σκοτεινον ήκούσθη, μόνον ή φωτογραφική μηχανή της «Εισαγγορημένης» κατορθώσασ να λάβη αλίαντα.]

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΩΝ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ ΤΟΥ Β. ΝΑΥΤΙΚΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΡΙΓΚΙΠΑ ΓΕΩΡΓΙΟΝ

[Τό δώρον εινε άμορφές έξ άργύρου, έργον του έμπνευσμένου γλύπτου μας κ. Γ. Δημητριάδου. Φέρει γλυφάς της έν Σαλαμίνι ναυμαχίας και της ναυμαχίας του Μισούλη παρά τον Κάβο-Πάπα των Πατρών.]

ΕΝ ΤΩ ΣΙΔΗΡ. ΣΤΑΘΜΩ ΟΜΟΝΟΙΑΣ.— Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΠΡΟΣΦΕΡΩΝ ΤΗΝ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑΝ [Φωτ. Ν. Πιλαβίου]

ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΟΔΟΧΗΝ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ. — Η Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ
[Φωτ. Γ. Γεηγοροπούλου]

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ — Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΚΑΙ Η ΠΡΙΓΜΑ ΜΑΡΙΑ ΕΚΚΙΝΟΥΣΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΣΙΔΗΡ. ΣΤΑΘΜΟΥ
[Φωτ. Γ. Γεηγοπούλου]

ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΓΑΜΟΥΣ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ — Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ, Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΜΑΡΙΑ ΚΑΙ Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΔΙΑΣΧΙΖΟΝΤΕΣ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΣΤΑΔΙΟΥ [Φωτ. Γ. Γεηγοροπούλου]

Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΚΑΙ Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΝΑΜΕΝΟΝΤΕΣ
ΤΗΝ ΓΑΜΗΛΙΟΝ ΠΟΜΠΗΝ [Φωτ. Γ. Γεηγοροπούλου]

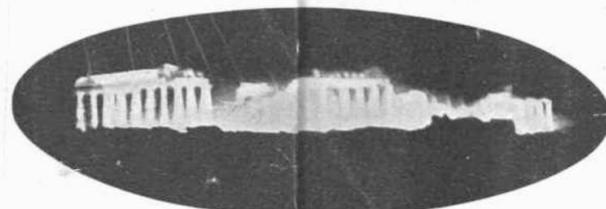
Η ΓΑΜΗΛΙΟΣ ΧΡΥΣΗ ΑΜΑΣΑ ΔΙΑΣΧΙΖΟΥΣΑ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΕΡΜΟΥ
[Φωτ. Κ. Μπέριγγες]

Η ΥΨΗΛΗ ΜΝΗΣΤΗ ΚΑΤΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
[Φωτ. Έμ. Καρζή]

Η ΝΥΜΦΗ ΕΠΑΝΕΡΧΟΜΕΝΗ ΕΙΣ ΤΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ
ΜΕΤΑ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ [Φωτ. Π. Σαββίδου]

Η ΦΩΤΑΓΩΓΗΣ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΤΗΝ ΝΥΚΤΑ ΤΗΣ ΥΠΟΔΟΧΗΣ ΤΗΣ ΝΥΜΦΗΣ

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ. — Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΜΑΡΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ
ΚΑΤΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΠΟΒΑΘΡΑΝ [Φωτ. Γ. Γεηγοροπούλου]

Η ΧΡΥΣΗ ΑΜΑΣΑ ΠΑΡΑΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑ ΤΗΝ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑΝ ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΚΤΩΡΩΝ ΔΙΑ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ
[Φωτ. Π. Σαββίδου]

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ. — Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΚΑΙ Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ "ΔΑΓΜΑΡ",
ΔΙΑΠΕΡΑΙΟΥΝΤΑΙ ΕΠΙ ΤΗΣ "ΑΜΦΙΤΡΙΤΗΣ", [Φωτ. Γ. Γεηγοροπούλου]

ΠΡΟ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ.— Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΕΙΣΕΡΧΟΜΕΝΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΑΟΝ

[Φωτ. Ν. Παλαβίου]

ΜΕΤΑ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ.— ΟΙ ΝΕΟΝΥΜΦΟΙ ΕΞΕΡΧΟΜΕΝΟΙ ΤΟΥ ΝΑΟΥ

[Φωτ. Ν. Παλαβίου]

Ο ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΝΥΜΦΗΣ

από αισθημα θανατασμού επάγει εις την παγκόσμιαν ψυχήν δια τον Μεγάλον Γενάρχην της Ναπολεοντεινής οικογενείας και το αισθημα αυτό παρ' όλα τα ιστορικά συμβάντα δεν εσβεσθή. Κληροδοτείται εις τους απογόνους του μεταξύ των οποίων και η νύμφη μας, η οποία καταγγείται από σημαντικόν κλάδον της γενεάς του κατακτητού.

Αδελφός του ήτο ο πάππος του Πρίγκιπος Ρολάνδου, πατρός της νύμφης, Λουκιανός Βοναπάρτης.

Αν ο Ναπολέων ήτο Μέγας, άλλ' εις τον αδελφόν του, κατορθώσαντα δια της πνευματικής του επιβολής να γίνη Πρόεδρος της Βουλής των Πεντακοσίων, όφει-

λει το αξίωμα του Υπάτου από του οποίου ανήλθεν εις το του Αυτοκράτορος.

Φιλελευθερώτατος τας ιδέας ο Λουκιανός Βοναπάρτης εξημέτισε Υπουργός των Έσωτερικών και ετα Πρεσβευτής εν Μαδρίτη, έγραψε δε Απομνημονεύματα.

Αυτή η κλίσις προς τα γραίματα, η όποια εκορυφώθη εν τω προσώπω του πατρός της νύμφης μας Μαρίας, επάγει ανέκαθεν μεταξύ των Βοναπαρτών.

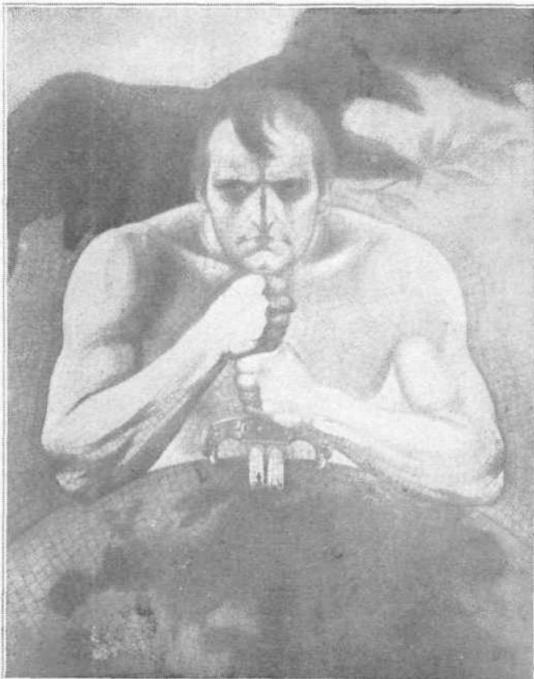
Ο κατακτητής, άσχιμος άκόμη, έγραψε διάλογον περί έρωτος και «Σκέψεις περί της φυσικής καταστάσεως» εμπνευσθείσας από την ανάγνωσιν του Ρουσσώ. Αργότερα, ως ύπολογαγός, έγραψε και υπέβαλε εις την Ακαδημίαν της Λυών μελέτην περί του ζητήματος: «Ποία εινε τα αισθήματα τα όποια πρέπει να διδάσκωμεν τους ανθρώπους δια την εντομίαν των». Το Souper de Beaucair εινε άλλο τον έργον, τα «Απομνημονεύματα» επίσης, εινε δε γνωστόν ότι έδημοσιογράφει συχνότατα.

Αλλ' ως επανέλθωμεν εις τον Λουκιανόν. Ήδινατο ούτος και Βασιλεύς να γίνη αν δεν ήρθετο εις σύγκρουσιν με τον αδελφόν του, από τα φιλελευθερά του αισθήματα. Ηγάπα τρυφερότατα την δευτέραν του σύζυγον και ο αδελφός του άπητεί διαζύγιον απ' αυτής. Ο Λουκιανός δεν εδέχθη και ο κατακτητής τον απέκηρυξε. Το λάθος τουτο ήναγκάσθη να επανορθώση ο Ναπολέων όταν εις δυσχερείς περιστάσεις του ο Λουκιανός έθεσεν εις την διάθεσιν του γνώσεις και γρηίμα. Ανεγνωρίσθη τότε ούτος και πάλιν ως μέλος της Αυτοκρατορικής οικογενείας Αυτοκρατορική Υψηλότης και εισήλθεν αυτοδικαίως εις την Γερουσίαν. Ο υιός του Λουκιανού Πέτρος Βοναπάρτης φιλελευθερώτατος ως ο πατήρ του εφρόθη άντιμέτωπος Ναπολέοντος του Γ' όταν δια πραξικοπήματος άνηγουεσθή ούτος Αυτοκράτωρ.

Αυτό του έστοίμισε το ν' αφαιρεθί από την οικογένειαν του Λουκιανού ο τίτλος της «Αυτοκρατορικής Υψηλότης» και να μείνουν τα μέλη της μόνον «Υψηλότητες».

Κατά της αφαιρέσεως του τίτλου της «Αυτοκρατορικής Υψηλότης» διεμαρτυρήθη πάντοτε ο οίκος της νύμφης μας, ο όποιος άλλως δια μεταγενεστέρον νόμου της Δημοκρατίας άνεγνωρίσθη ως συμπεριλαμβανόμενος εις την Αυτοκρατορικήν οικογένειαν, απαγορευθέντος εις τα μέλη της να υπηρετούν εις τον στρατόν και το ναυτικόν.

Από τον ίδιον γάμον από τον όποιον ο Λουκιανός Βοναπάρτης εγέννησε τον Πέτρον Βοναπάρτην, τέταρτον τέκνον

Ο ΓΕΝΑΡΧΗΣ ΤΩΝ ΒΟΝΑΠΑΡΤΩΝ [Έργον του κ. Φ. Αριστέως]

εγεννήθη ο Παύλος - Μαρίας Βοναπάρτης, γεννηθείς εν Ρώμη το 1808 και αποθανών το 1827 έξωθι του Ναυπλίου επί της φρεγάτας «Ελλάς». Κατετάχθη ούτος εις το άγγλικόν ναυτικόν δια να έλθη μετά του Κόχραν εις την Ελλάδα. Έλαβε μέρος εις πολλές μάχας και έγένετο και υπαρχος της «Ελλάδος» φρονεθείς ενφ' υπηρετεί ως τοιούτος τον Τερών μας Άγωνα. Του Πέτρον υιός εινε ο πενθερός του Πρίγκιπός μας Ρολάνδος-Ναπολέων Βοναπάρτης.

ΟΙ ΒΟΝΑΠΑΡΤΑΙ ΦΙΛΕΛΛΗΝΕΣ

Η φρονην αιώνας και μέσα εις τας ψυχάς αναγεννώνται ιδέα παλαιά, τας ψυχάς του αυτο γένους.

Αν εις το μεταξύ διεκόπη η συνέχεια, αυτό δεν έχει σημασίαν. Αι ιδέα φρονιόνται όταν λέγονται, όταν γραφόνται, όταν εκτελούνται. Εινε λοιπόν ζήτημα περιστάσεων και ζήτημα δυνάμους εξωτερικεύσεως ή μη συνέχεια των ιδεών. Δέν αναγεννώνται, όπως είπομεν. Ανακρίπτουν.

Εις τα εν τη νήφω της Αγίας Έλένης γραφέντα απομνημονεύματα ο Μέγας κατάδικος έγραψεν:

Η Ελλάς περιμένει ένα ελευθερωτήν. Ίδου εις ώραος στέφανος Δόξης! Ο ελευθερωτής αυτός θα έγραφε το όνομά τον παρακλύτως του όνόματος του Ομήρου, του Πλάτωνος, του Επαμεινώνδα. Ίσως εγώ δεν εφρόθην πολύ μακράν του σημείου αυτού.

Αλλ' ο Μέγας Ναπολέων δεν έγραψε πλέον παρα απομνημονεύματα.

Δέν εξέφραζε παρα ένα πόθον ευγενή, αυτός ο όποιος δεν εσκέφθη ποτέ να ελευθερώση λαούς, αλλά να κατακτήση.

Ετη μετά τουτο, άλλος Βοναπάρτης εκ του αυτο κλάδου εκ του όποιου και ο πενθερός του Πρίγκιπος Γεοργίου και θετός αυτο, ο Παύλος - Μαρίας Βοναπάρτης εφρονέσθη εν Ναυπλίω.

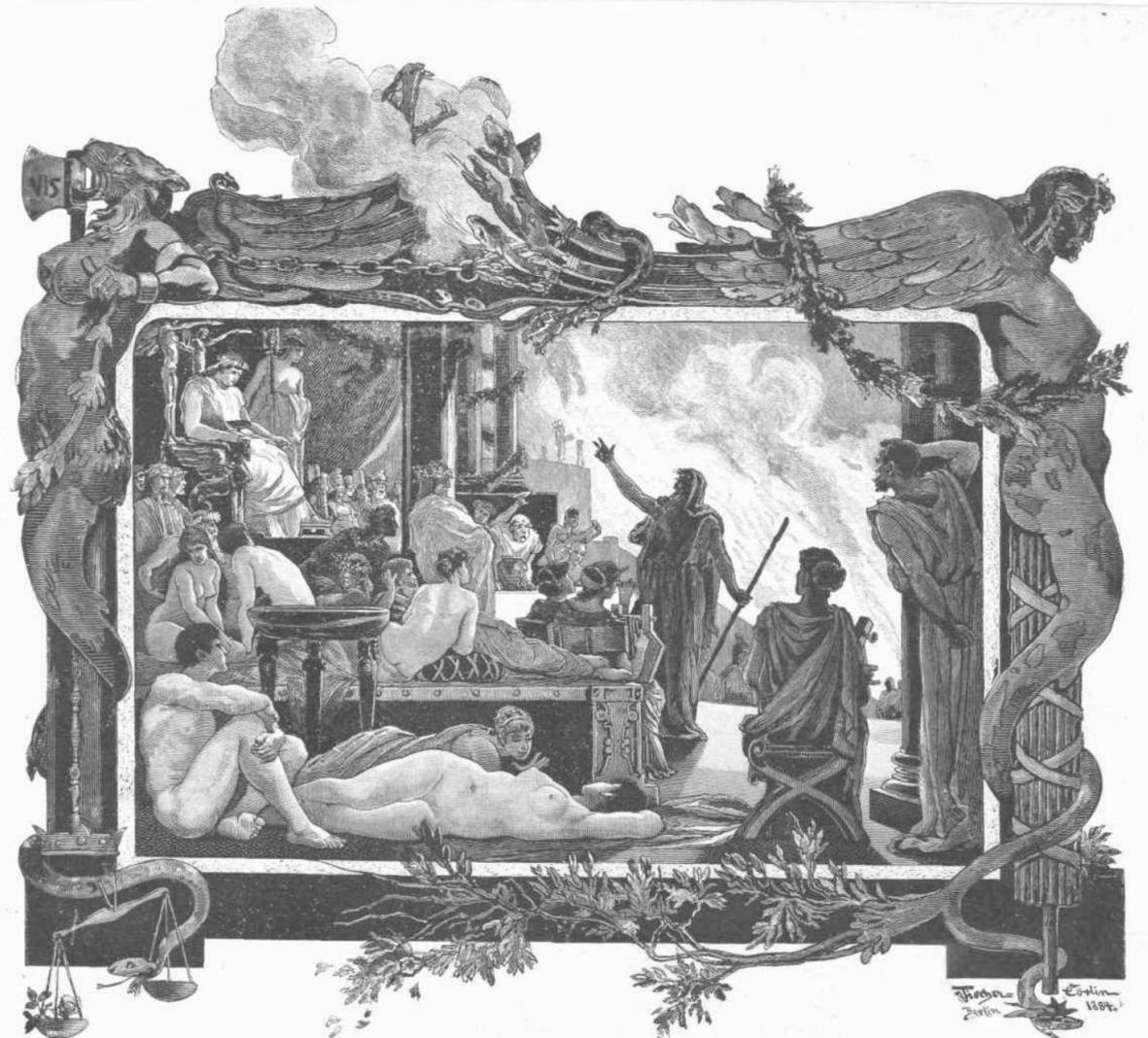
Νεώτατος, μόλις δέκα εννία έτων, κατετάχθη εις το Άγγλικόν ναυτικόν δια να αποσταλή εις την Ελλάδα. Ανελάμβανε τότε το αξίωμα του Αρχιναύαρχου του έλλησικου στόλου ο Κόχραν και εναντιηγούντο εν Άγγλία τα πρώτα πλοία μας. Ο Παύλος Βοναπάρτης έπέβη ενός τουτοιν, της «Ελλάδος» ως υπαρχος.

Εδειξε γενναϊότητα κατά τας διαφόρους μάχας προς τους Τούρκους και απόδειξε εινε το βεβαίωμενον, δι τον θάνατόν του έκλυσε το Πανελλήνιον, το συνεπιθιμενον εις τοιούτους θανάτους, ως γράσει ο κ. Α. Καμπούρογλου.

Αλλ' ενφ' ιδεοφρονην βεβαίωμενον δι ο Παύλος Βοναπάρτης εφρονέσθη έξωθι του Ναυπλίου, ανηγγώνος με την παρατήρησιν του, ο άνω αναφερθέντος ιστορικός βεβαίω δι ούτος εφρονέσθη εν Σπέτσαις εκλυροκοκοτήσαντος του ιστορίου του ενφ' το έκρέμα. Ο υιός του Ναπολέοντος, ο Βασιλεύς της Ρώμης, ο Αυστεινός, όπως βεβαίω ο Πρόξας Ούστεν, επροτάθη ως Βασιλεύς της Ελλάδος. Αν δεν εινε άσφαλές τίποτε άλλο εις την υπόθεσιν αυτήν, άλλ' εινε βέβαιον δι ο υιός εκείνος, ο όποιος ειδεν έναντιόν δέσμον δια να μη ανεροολήσθη την δόξαν του πατρός, εφσεν ως άριστόν αντιοτήμισμα τον πτωχόν αλλά δοξασιμόνον θρόνον της Ελλάδος.

Αυτά κατά το 1831. Ένωσθητερα το 1822 ο Ναπολέων Γ' ο τελευταίος Αυτοκράτωρ των Γάλλων εν ηλικία δέκα τεσσάρων έτων συνεκινήθη τόσον δια τον Έλλησικόν άγωνα, ώστε β-βιαιοται δι αποτείλε καθ' εβδομάδα τας μικράς του οικονομίας εις το φιλελλησικόν κοιμητόν του όποιον ιδούθη εν Έλβετίω υπό τον Φιλέλληνα Έννάρδον, όπως βεβαίωται δι και κατά το 1867 προσεφρόθη εις την Έλλησικήν Κυβέρνησιν ν' αναλάβη την πρωτοβουλίαν άπελευθερώσεως της Κρήτης διδομένης εις αυτήν αυτονομίας. Όταν έξεθρονίσθη ο Όθων και έγινετο η ψηφοφορία προς εκλογήν νέου Βασιλεύς ο Πρίγκιπυ Ναπολέον ήτο μεταξύ των έπισημηών.

Ήδη, μετά τόσα έτη, μία κόρη της μεγάλης Οικογενείας έρχεται σύζυγος ενός των προσφιλεστέρων Πριγκίπων μας, αυτή τωχοσα του κλήρου να συνδέση την Ελλάδα με τους Βοναπαρτας, να πληρώσθη το καθ' αυτήν ένα πόθον των.

Όλον το παρελθόν της Ρώμης έκείετο...

ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΙΕΓΓΕΒΙΤΣ

QUO VADIS?

(Συνέχεια από το προηγούμενον)

— Μετανοείτε διότι έλλήλυσθη η ώρα! Έπί της Πόλεως του έγγλήματος, επί της νέας Βαβυλώνας, ο Κύριος εξαπέλυσε πυρ. Ήλθεν η ώρα της Κρίσεως. Ο Κύριος ύπεσχέθη να έλθη και μετ' όλιγον θα τον ιδετε. Αλλά δεν θα εινε το Άργιον, το όποιον εχυσε το αιμά του δια τας αμαρτίας σας... Θα εινε ο φοβερός Κριτής, Αυστυχία εις τον κόσμο και δυστυχία εις τους αμαρτολόγους! Διότι δεν υπάρχει έλεος δι' αυτούς... Χριστέ σε βλέπω... Ερχεσθε εν ηχοις σαλπύγγων εν φωνή ασχαγγέλων...

Αντήχουν εις την κατακόμβην τρομεροί ηχοι της πηπτούσης από τας φλόγας πόλεως. Αι απηγήσεις των εφάνησαν σημεία όριστικά της κριτικής Κρίσεως. Και τότε εκραύγασαν όλοι: «Η ήμερα της Κρίσεως. Άληθεια! Ίδου αυτή! Ενηγγαλίζοντο αλληλούς οι μόν, εκριπτον τα πρόσπατα όλοι, έκλυον όλοι και έτυπουν τα στήθη των. Μετ' όλιγον η φωνή του Κρίσπου εκραύγασε πάλιν.

— Απαρηγήθητε τα έπίγεια διότι η γη θα όλιθώσθη υπό τους πόδας σας! Αρηγήθητε τους εφωτάς σας διότι ο Κύριος θα τιμωρήσθη τον άγαπώντα την γυναίκα του και το τέκνον του περισσότερο του Πλάστου! Ούαι εις τους πλουσίους! Ούαι εις τους ματαιοδοξούς! Ούαι εις την γυναίκα, εις τον άνδρα, εις τον παιδα!

Νέος δούπος έσισε την κατακόμβην. Όλοι έπισαν κατά γης. Εις την σπηήν δεν ήκουόντο παρα οι ψιθυρισμοί: «Ο Ίησοός, ο Ίησοός!» Τα παιδιά έκλυον. Έξαρνα μία ήρεμος φωνή ήκουσθη: — Ειρήνη ήμιν!

Ήτο ο Άπόστολος Πέτρος, ο όποιος πρό μίως στιγμής εύρίσκετο εις το λατομείο. Ή γενική φρονη έξηφανίσθη όπως ο φόβος από του κοιμηθόν όταν ερχεται ο ποιήν. Εκείνος έτεινε τας χείρας προς το άγονιόν πληθος:

— Διατί ταράσσονται αι καρδια ήμων; Τίς δύναται να μαντείσθη τί δύναται να τω συμβή πριν έλθη η ώρα; Ο Κύριος έτιμώρησε δια του πυρός την Βαβυλώνα, άλλ' εφ' υμων, τους όποιους ήγμισε το Βάπτισμα θα εκτελή την εσπλαγγίζια τον. Και θα αποθάνατε με το όνομα του εις τα ζείν. Ειρήνη ήμιν.

Ανεγνωρίσθησαν όλοι. Ο Βινίκιος έπληθίασε τον Άπόστολον: — Σώσε με αυθέντα. Την εζητήσασ εις την πυρκαϊάν και το πληθος. Δέν ήδυνήθην να την εύρω πουθνα. Γνωρίζω ότι δύνασαι να μου της αποδώσης.

— Πίστευε και ερχου. IV

Η πυρκαϊά έπληθίαζε το Παλιτόν. Ο Τρυγγέλιος, συλλέξας όλους τους προατοριμανούς, έστειλε, τον ένα κατόπιν του άλλου, ταχυδρομούς δια να αναγγείλουν εις τον Κάισαρα ότι δεν θα εχανε τίποτε από την μεγαλοσπετείαν του θεάματος διότι η πυρκαϊά ηβξανε. Αλλ' ο Νέρον, πορευόμενος ήδη προς την πόλιν, δεν ήθελε να φθάση ειμή την νύκτα δια να θέλξη περισσότερο τους όφθαλμούς του. Ειχε σταματήση και ειχε καλέση τον ήθοποιόν Άλίτουριν δια να μελετήση μετ' αυτο το ζήτημα εάν έπροσεν, όταν θα έλεγεν: «Ω ιερά πόλις!, να ύπώσθη προς τους ουρανούς τας δύο του χείρας ή, καρδιών με την μίαν την φρόμυγα, να την άρση να πέση κατά μήκος του σώματος και να ύπώσθη την άλλην. Εις το ποιήμα το άπερωσόμενον εις την καταστορφήν ωφειλε — συνεζήτησε το πράγμα με τον Πετρώνιον — να παρεμβάλη μερικάς βλασφημίας κατά τον θεόν; Από καθαρώς τεχνικής άπόψεως δεν ενεδεινόοντο, ότι τοιαύτα βλασφημία θα εξέφεργον πιθανός τον χειλέων άνθρώπου γάνοντος την παρτίδα του; Έπί τέλους περί το μεσονύκτιον εφθασε πρό των τειχών αυτός και η κολοσοαία ακολουθία του από αλκίκοις, γεροσισιατάς, Ιαπεις, άπελευθέρους, δούλους, γυναίκας και παιδάς. Δέξα έξ χιλιάδες προατοριμανών παρατεταμένιοι κατά μήκος της όδοι επηγγύηνον κατά την διόδον του. Και ο λαός εξέφεργεν ύβρεις, εσύριζεν, σφραμαζεν αλλά δεν ετόλμα τί βίσιον. Από καιρού εις καιρόν εξέφρογγιντο και επευφημίου εκ μέρους εκείνων, οι όποιοι μη εχόντες τίποτε να χάσουν, προέβλεπον διαγομήν σίτου, έλαιου, ένδυμάτων και χρημάτων, γενναίωτερον του συνήθους. Αι κραγαί άμωσ και οι σημημοί εκάλιφθησαν από τους ήχους των κρατών κατά διαταγήν του Τρυγγέλιου. Ο Νέρον, άφοι διήλθε την Όστιανήν Πύλιν, εξατάτησεν όλιγον και εκραύγασε: «Κυρίαρχος άνευ οίκου, λαού άνευ στέγης. Ποι λοιπόν θα κλίνω την νύκτα την δυστυχισμένην κεφαλήν μου;»

Έπειτα ανήλθε δια κλίμακος επίτηδες παρασκευασθεισος εις το Άπτιανόν Υδαγωγείον και ανήλθον επίσης οι άγονασται και ο χορός των δαιδών με τας κιάσας. Εις όλων τα στήθη η πνοή ειχε σταματήση επί τοις σεβαστοίς λόγους, ους θα άπήγγελλεν ο Νέρον. Έκείνος όμοις ίσισατο μεγαλοσπεκής και άφομος με πορφύραν εις τον όμων και το βλέμμα προς τας φλόγας. [Έπειτα συνέχεται]

Η ΣΕΛΙΣ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Το καθήκον της γυναίκας είναι ή άραυτή, άλλ' ή φτωχότερη είναι τέχνη δύσκολος. ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΠΕΝΑΝ

ΤΑ ΘΕΛΗΤΡΑ ΜΑΣ.—Τό στόμα.

Μετά την κόμην και την έκφραση του βλέμματος δεν γνωρίζω τίποτε γοητευτικότερον από τό όφρατον στόμα επί των χειλίων του όποιον άνοίγει ένα χαριτωμένον μειδίωμα.

Άλλά τό στόμα δεν είναι μόνον ή έδρα των μειδιημάτων και των φιλημάτων. Είναι ο σπουδαιότερος ομιλητής εις την καλήν χώνησον όπως είναι δείκτης της υγείας μας, τό κίριον όργανον της φωνής και του όσματος.

Ας σταματήσωμεν λοιπόν εις τό στόμα. Μαζδ με τό βλέμμα, τό μέρος της φυσιογνωμίας, τό όποιον άντικρύζει άμέσως ο άλλος είναι τό στόμα και πρό παντός τα χείλη.

Ο Leibniz έγραφε χαριτωμένους στίχους, οι όποιοι δεικνύουν την έπιροσόν του όσματος επί της ιδέας ήν σχηματίζει τις δι' έν άτομον: "Η Φυλλίς δεν είναι έξυπνη, αλλά τό στόμα της είναι τόσον όφρατον, ώστε είμπορει να παραβληθή με τό στόμα της Αφροδίτης.

Δεν την άκούω όταν είμαι κοντά της, αλλά την βλέπω να μιλή".

Τά χείλη.

"Τά χείλη κάμουν τό στόμα". Αλήθεια. Τό μεγάλο στόμα, λέγεται μεγάλο, όχι διότι ή κοιλότης του είναι έφρατα, αλλά διότι τά χείλη διανοιόνται πολύ δεξιά και άριστερά.

Διά να έχετε μικρόν στόμα πρέπει από ένωσις να συνειδησείτε να γελίτε με προσοχήν και να χασιμάσθε άνοιγούσαι τό στόμα όσον τό δυνατόν ολιγότερον. Αποφεύγετε τοινοτρόπως και τας ρυτίδας. Σας συμβουλεύω: Μή γελάτε, άπλως μειδιάτε. Τό μειδίωμα είναι τό άνθος του προσώπου, χαριτωμένον άνθος, ατή ή γυνή έν όλη της ηη καλωσύνη και τη χάρη.

Υπόχρον άνοια τα όποια έχουν τα χείλη άσχημάτα. Οι χλωροαναιμικοί, οι λιμφαιτικοί, οι διαβητικοί κ.τ.λ. Πρώς επανόρθωσον τού κακοδ μεταχειρίζονται πολλές ένυδρής βαγάς. Είναι δηλητηριώδεις πολλές αι βαφαί αυταί και ή χρήσις των—έν είναι ανάγκη να γίνεται—πρέπει να γίνεται με προσοχήν έλεγχής. "Εγώ δεν θα παραδέσω συνταγήν. Και όλλοι συμβουλή τώρα διά τά χείλη:

Μή τά σαγκάνετε διά να κοκκινήσουν. Τό αποτέλεσμα είναι πολύ εφρήμερον αλλά παχύνονται τά χείλη και παραμορφούνται.

Μή εκθέτετε τά χείλη σας γυρά όταν ο καιρός είναι ψυχρός ή ανέει άνεμος. Διά να συντηρήτε όφρατα τά χείλη σας μεταχειρίζεσθε την εξής πομμιάδα:

- Miel rosat. . . . . 50 gr.
- Cire vierge . . . . . 5 »
- Beurre de cacao . . . . . 5 »
- Poudre de ratanhia . . . . . 5 »
- Carmin . . . . . 0.50 centi gr.
- Poudre d'amidon . . . . . 3 gr.

Ίδου δε πως είμπορείτε να κατασκευάσετε μόνοι σας την πομμιάδαν αυτήν: Είς μικρόν ήρθον θέσατε τό miel rosat και την poudre de ratanhia. Αναμείξτε τα και προσθέσατε έπειτα τό beurre de cacao και τό cire vierge τα όποια θα έχετε διαλύση εις ομανήν φωσιάν. Τό καριμίνον, τό όποιον έχει σκοπόν να χρωματίση την πομμιάδαν, τριβετε με δύο ή τρεις σταγόνας ύδατος και τό αναμυγνύετε έπειτα καλώς κομποποιώμενον με την πομμιάδαν. Τό τελευταίον αυτό μίγμα τό προσθέτετε εις την πομμιάδαν όλίγον κατ' όλίγον μέχρις ότου φθάσετε εις τό χρώμα τό όποιον θέλετε.

Η πομμιάδα αυτή δύναται να συντηρηθή επί μήνας, άρκει να φυλάσσωται μακρόν του φωτός και εις μέρος ξηρόν.

Έχει δε αποτελέσματα να εξαλείψη διαφόρους ρυτίδας ή άλλας αλλοιώσεις της επιφανείας των χειλίων, να διδώ εις αυτα χρώμα και στιλπνότητα και να προστατεύη τά χείλη κατά των άποσφαιρικών μεταβολών. Επιβάλλεται ή χρήσις της, άπαγορεύεται ή κατάχρησις της.

ΑΝΤΙΑΨΥΞΙΣ ΔΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΣ ΜΑΣ.

Περιεργαστή είναι ή έννοια του κάλλους εις τας γυναίκας των διαφόρων λαών. Διά τας Έβρωπείας οι μεγάλοι και κανονικοί όφθαλμοί είναι αντικείμενον θαυμασμού και όμως αι Κινέζαι θέλουν τους όφθαλμούς των μικρούς και τριγωνικούς. Τό αυτό συμβαίνει και με τό στόμα. Η Έβρωπεία ευθιμεί τό μικρόν στοματάκι, ένθ' εξ έναντίας ή Αιθιοπίς άγαπά να έχη μεγάλο και με κρεμάνα χείλη στόμα. Είς επαρχία τινάς της Περούας ή ρουπή της γυναίκας καταρρονεύεται ως ής τό όφρον και αι κρυαί της άνοίχοντας τάς φρονιζούσαι να συνθλιβώσι τας έννας των κορασιών των εκ νεαρής ηλικίας, διά να μη ίδουν τας θυγατέρας των καταρρονεύμενας λόγω της

γυναικούς όντος. Μερικά όμως ιδιοτροπία των Ίσπανιδών και Ίνδών είναι μάλλον περίεργα. Αί πρώται χουσιώνουν τους όδοντας των, αι δε δεύτεραι τους βιάφουν ένυδρής και αι γυναίκες της Γουβέρτης μελαινός.

Παράδοξοι όντας ιδιοτροπία περιφρονούσαι τό λευκόν χρώμα των όδόντων και την λάμψην της άδαμαντίνης! Τό παράδοξον και τό τερατώδες είναι παραδεικόν άρκει να νομίζετε συντελούν εις την καλλονήν. "Αν ή ιδέα του κάλλους έπηρόσεν εις τας γυναίκας την εξαγωγήν των όδόντων—είσαν εις άμελέκτους διώκτης του φέλου μας—είμαι βέβαιος ότι χόρον και μόνον της καλλονής—αι γυναίκες, άψηφούσαι τους πόνοους και την στέφαιον των προσοφρών κοπήθρον, κενωδόντων, τραπεζιτών και φρονιμιτών, έν άπόχρον τοιούτοι εις τό γυναικείον στόμα, θα έξήθρον αυτούς.

Ας τελειώσωμεν με μίαν αντίθεσιν: Αί Κινέζαι διά να είναι ισχυραί, άσπιδόν, ένθ' άπεινάσι αι Όθωμανίδες τρώγουν μέχρι διαρρηξέως διά να παχύνουν. "Ο κάλλος πρόοχαρον, τι διαπράττεται έν όνόματι σου!

Τά μαγειρικά σκεύη σας.—Μερικοί γανωτζήδες συνειθίζον να αναμυγνούν τον κασιότερον, διά του όποιον γανώνουν τά μαγειρικά σκεύη, με μολύβδον, ο όποιος είναι μεν εφρήνότερος αλλά και δηλητηριώδης.

Ίδου λοιπόν τρόπος να εξαλειφγητε ένθ' ο γανωτζής σας είναι εδωνειδίητος. Ανάτατε μέσα εις ένα πιάτο όλίγον θεϊον και καλύπτετε τό πιάτο με τό γανωμένον σκεύος μόλις ος τό επιστρέψη ο γανωτζής. "Αν ή δωτοεργική επιράνεια μείνη άγρηρόσθρος και στείβουσα, τά σκεύη επανώθησαν διά κασιότερον—έν ή επιράνεια μανήσθη, σημαίνει ότι επανώθησαν διά μολύβδου και τον λόγον τότε έχει ή άσπινομία, εις την όποιαν πρέπει να παραπέμψη τον γανωτζήν σας. Τό μύρισμα αυτό είναι θειωδης μολύβδου, ήτοι έννοσις μολύβδου και θεϊου.

Τζάμια κ.λ.—Θέλετε να καθαρίσητε τά τζάμια σας; Είς μίαν λεκάνην νερό ένα κουτάλακι άμμωνίας. Είναι μυριάκις προτιμότερον και εφρήνότερον του σαπουνιού. Επίσης κένια, τσιταόρας, μεταλλικά πιάκες, επιγραφαι εκ μετάλλου καθαρίζονται θαυμάσια.

Με όλίγη άμμωνιαν επίσης εξαλείφονται ένυθραί κυλίδες επί ένδυμάτων, γενομένα από σταγόνας λεμοσιού ή άλλον δέξιος. Ψασίτος μίγμα είναι όργαν άμμωνίας, ένθ' οϊνοπνεύματος άκαρότου και τριών ύδατος άπειταγμένου εξαλείφουν πάσαν κηλίδα λιτους ή ιδρώτος από ένδύματα.

Αν θέλετε να καθαρίσητε ύάλινα σκεύη ή τοιαύτα εκ ποροείληνης, ζητήσατε από φαρμακείον όλίγον λεπτών υδροχλωρικών οξεί. Προσέχετε όμως τά ένδύματά σας και τά μύτια σας πρό πάντων.

Κοτόπουλο σσιέ αλλά μαργώ.—Μάθετε άλλο ένα πιάτο για σερβίρισμα. Κόπτετε δύο κοτόπουλα εις πέπε τεμάχια κάθε ένα. Δηλαδή δύο τά πόδια, δύο ή φτερούγες και τό στήθος. Είς μίαν κατασρόλα βάζετε όλίγον λάδι και όλίγον βούτυρο, τοποθετείτε τα πουλιά μέσα, τα άλειποπτερόντες, τά οκελάτε με τό καλάκι και βάζετε την κατασρόλα εις δυνατήν φωτιά να σιτασθώθρον. Έπειτα χύνετε τρεις κουτάλιες σάλτσα ίσπανιό, όλίγον ζού και ένα ποτηράκι άσπρο κρασί, βάζετε ένα μπουκετάκι από καρότα, οίζαν σελήνον, μαϊντανό, φύλλον δάφνης, πιπέρια και τά άφίριτε να ογορβάσουν. Κατόπιν τά περνάτε ένα ένα κομμάτι εις άλλην κατασρόλα και περνάτε επάνω και την σάλτσα. Εν τώ μεταξύ εγχανίζετε πέπε αυγά με λάδι, σερβίριτε τά πουλιά εις την μέσην του πιάτου, κόπτετε τά αυγά ολοσούγγυλα και τά βάζετε γύρω γύρω, περιχύνετε με την σάλτσα και σερβίριτε.

Η σάλτσα ίσπανιό έτοιμάζεται ως εξής: Αλείφονε έσωτερικώς μίαν κατασρόλαν με βούτυρο, βάζομε καρότα, κρομμύδια, ξηράν, ζαμπόν, κομμυμάκια κρέας, πουλερικά (περσιόσιματα) και θέτομεν ζωμόν ώστε να σκεπασθώθρον, έπειτα δε την κατασρόλα εις δυνατήν φωτιά και πάλιν άλλον ζωμόν. Κατόπιν ρίπτουμε να δεματάκι από δάφνη, θυμάρι, μαϊντανό, κρομμυμάκια και τά άφίριμεν εις την άρεαν του φουρνιλλου έως δύο ώρας. Αφαιρούμεν τό πάχος και βάζομεν εις φωτιάν βούτυρον με άλεσθι, τά κινώμεν, τά ρίπτουμε εις την σάλτσαν και την περνάμεν από πανί.

Τό δδ ζού γίνεται ως εξής: Έχεις περσιόσιματα κρέατον, κρηνήτον κ.λ. Κόπτετε λοιπόν κρομμυμάκια φέτες, κροτά, ούλινο, πρόσον, μαϊντανό, ένα φύλλον δάφνης, μερικά γαρύφαλλα και όλίγα πιπέρια. Αλείφεις την μαρμίλα με πάχος ζωμού, ρίπτεις όλα αυτα μέσα, τά βάζεις εις την φωτιά και όταν άρχίσουν να κοκκινίζουν τά σβίνεις με ένα ποτηράκι Μαδέρα ή Σαντορίνης και τά άφίρινε να δέσουν, κατόπιν γερμίζεις την μαρμίλα νερό, τά εξαφρίζεις και την σούρας εις τό άκρον της φωτιάς, ρίπτεις τό άνάλογον λάδι και τά άφίρινε να ογορβάσουν τέσσαρας—πέπε ώρας. Έπειτα τά περνάς από ψιλό τριμητό, αφαιρείς τό πάχος και μεταχειρίζεσαι.

ΕΙΣ ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΕΤΟΣ ΜΑΣ

Ευχριστόμεθα και πάλιν εις την εύτηχη θέσιν να εκφράσωμεν την ευγνωμοσύνην μας προς τό Πανελλήνιον, τό όποιον μας έβοήθησε να διανύση και τό τρίτον από της εκδόσεώς της έτος ή «Εικονογραφημένη», είσεσοχημένη διά του παρόντος τεύχους εις τό τέταρτον.

Δεν έπαυσε, δεν ξεμειώθη, αλλά του—ναντίον ηΐξησεν ή μέριμνα των άπανταχοδ Έλλήνων επέρ της «Εικονογραφημένης», μέριμνα στοργική.

Και ο έν τη έσω και ο έν τη έξω Έλλάδι Έλληνομυός δεν επεσθίριζε την «Εικονογραφημένην», την ηγάπησε. Έκρονε άμοδιώς τας θυσίας, αι όποια άπαιτούνται προς διατήρησιν περιοδικού πολυτελοϋς, δυναμένου να άποτελέση κόσμημα, συναγωνιζόμενον και επερετερόντος—τό λέγομεν διότι είναι φανερόν—τας πολυτελείς εκδόσεις της Εβρώπης. Έκρονεν ότι ήτο τοϋτο ανάγκη Έθνηκή. Να παρουσιάζονται τά γεγονότα μας τά εθνηκά—άγώνες επέρ της Πατρίδος, κατακτήσεις εκπολιτιστικά, πρόοδοι—εικονογραφημένα καλλιτεχνικώς και πλουσιώς πρό των όμμάτων του κόσμου, να διαδίδονται ιδέαι εθνηκά και θρησις παρό τοις άπανταχοδ Έλλήσι, να παρουσιάζονται δε και μία ρίχη μας έν τη έκδοτική άπέναντι των ξένων, αυτη αυτη ή «Εικονογραφημένη». Την δευτέραν ταυτην ανάγκην ο έξω Έλληνομυός κατενόρησε πλήρως και άδθηρομήτως μς συνεδραμε.

Η τριών έτών άπόσκοπος ζοή επγγυάται πλέον περ τοϋ μέλλοντος. Αυτό τό μέγα κεφάλαιον διά τον νόμον των θνησιγενών εκδόσεων μας προσεπόρισαν οι συνδρομηταί μας και με σιερερότερον βήμα θα προχωρήσωμεν εις τον δρόμον μας τελειοποιύντες τό φύλλον, άναποκοινώμενοι επερετελείως πλέον εις πάσαν άπαιτησιν του άναγνωσκοντος εκλεκτοϋ κοινού.

Αν ή βοήθεια του άπανταχοδ Έλληνομυού μας κάμνει επήρμονας, επιβάλλει όμως και έποχρησέσεις. Η «Εικονογραφημένη» τας αιδώνεται και θα τας εκπληρώση, άντι δε πάσης ύποσχέσεως θα όμολούν επγκλιτώτερον εκάστοτε τά προσεχη τέχνη της.

ΕΥΤΥΧΕΙΣ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Εκλεκτοτάτη και πατριωτικωτάτη έλληνίς ή Κορίνα θυγάτηρ όμογενούς εκ των μάλλον σημανόντων τον έν Τασού της Κιλικίας κ. Κ. Σιδερωπόδη και ο εκλεκτοτάτος και πατριωτικώτατος πάλιν μεταξδ των προσέγων μας ο έν Μεροσίγη τοουτός κ. Εδγένιος Καβαλλιεράτος έμνηστεύθησεν.

Η «Εικονογραφημένη» ής θεομοί φίλοι είναι άμφοτέροι οι μνηστοί επχηται εις αυτοός ό,τι και έλπίζει. Να πύξουν φωλιάν εύτυχίας πέραν εκεί όπου θα ζήσουν διά τό καλόν των δούλων άδελφών μας, διά τό αγαθόν του Έθρους, διά την εθνησίαν της φυλής μας, επέρ ών κοινός ο Άγών.

ΕΝΑΣ ΗΡΩΣ — ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ

Είς τον Πύργον με έσπερίριζεν ένας ήρωος, όταν έπρωγα. Ηρωος, συγγράφους, πρώην επεδρος άνθροπολογχός, πρώην γκαρόν και πρώην άστυφύλαξ. Ο Διονύσιος Δ. Ζαφειρόπουλος.

Είς τον τόπον μας, όπου ήρωισμός άνταμιώδης και προαγωγής δεν είναι τό να πληρωθής διά την πατρίδα, ο Ζαφειρόπουλος διαπράξας τό σφάλμα να θεωρη αυτό καλήκρον του, καλά κατήγητος ξενοδόχος.

Ητον άνθροπολογχός επεδρος κατά τό 1897 και έδειξεν άληθινόν ήρωισμόν εις τας διαφόρους μάχας και έβλεψ εις τά Πάντα Πηγγάρια. Ακόμη του κορμί του κλείει με σάρκας τουρκικήν σφαίραν. Καί άκόμη ή ψυχή του κλείει όνετρα διά την Πατρίδα και άγάπην δι' αυτην, την Πατρίδα ή όποια κατήγησεν αγνόμοιον.

Έπειτα από τον πόλεμον ο άνθροπολογχός άπαλύθη από τας τάξεις του στρατού και οικογενειάρχης όπως ήτο, διά να ήρέψη τά παιδάκια του, εις γκαρόν εις έν έστυατόριον της Κερκύρας και έπειτα άστυφύλαξ. Έώρα έγει ένα μικρόν και νοικοκυρεμένο ξενοδοχείον εις τον Πύργον.

Όταν τό έμαθα έπαυσα να τρώγω εις τό «Ολύμπια» και έπρωγα εις του Ζαφειροπούλου. Έπειτα ήθελα να πάσθη να τρώγω και εκεί.

Σε στενοχωρεί να κτυπάς και να παρουσιάζεται να σου άνάξη τό σπύρτο ενός ήρωος.

Έκείνος ήρωισμός, μετρίων παιδικά, σου άνάξει σπύρτο, δικαιολογεί τον μάγειρόν του, σου δείχνει τά παιδάκια του και μόνον ότι είναι θύμα της Πατρίδος δεν σου λέγει, ότι την επηρέτησεν γυναικα δεν σου άναφέρει, ότι συμπεριφέρεται τον πόνον σου διά τό φαινόμενον δεν σου δείχνει.

Ηρωος και άπέναντι των Έλληνοτουρκικων της ζωής, όπως επήρξεν ήρωος και άπέναντι των Τουρκικων του πολέμου. — ΕΡ.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΔΡΑΓΑΤΗΣ

Η «Εικονογραφημένη» θα ηΐχεται να έχη διαρκώς να παρουσιάζη μορφάς οια ή του κ. Ιακώβου Δραγάτην.

Όσοι τον επγνωρίσαν εκ του πλησίον, όσοι τον είδον επραξόμενον ως οκαπανέα της παιδείσεως της νεότητος, όσοι τον ήκουσαν ως ρήτορα, όσοι τον έμπελέτησαν ως επιστήμονα, θα έμολογήσουν ότι μορφή ως ή του κ. Δραγάτην δύναται να όνομασθω Πανελλήνιοι. Απο τέσσαρων ήδη έτών ο κ. Δραγάτης τά πορίσματα και την πείραν τριακοντατούς περίπου επραξίας τά επαρμόσει εις τό έν Παιρικεί εκπαιδευτικόν του ίδρωμα, τό «Δραγάτσειον» διά τό όποτον έφείλει να σεμνίναται ο Παιρσιεύς.

Έκειντος περιστατικα διδάσκαλος και πατήρ, κηρύξ της θυγιος παιδείσεως και της πατριωτικής, από τους σπουδαιότερους παράγοντας της μορφώσεως της νεότητος έν τή τόπη μας.

Ο Κος ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Μία μορφή από τας δυνατάς. Μία θελήσις χαλυβέννη. Ένας επράτης του Ισπανικού επλοπονητάτος και εππρονήτατος. Αυτός είναι ο κ. Οικονόμου.

Όταν εις τό 1901 συνεστήθη ή Βασιλική Δραματική σχολή, τή συστάσει τής έν Βερολίνην Προεδρίας μας, ο κ. Οικονόμου παϊζον τότε μετά της κυρίας του εις Γερμανικά θεάτρα εκλήθη ως καθηγητής. Είναι ο μόνος ο έποτος έδίδαξεν κάτι πρωτότυπον, κάτι νέον. Ο ρηξικέλευθος. Έταυσιόθη ή τύχη του με την τύχη της Σχολής.

Έκλεισαν ή σχολή και ο κ. Οικονόμου ίδιώτευσεν έως έτου ήνοιξ τό Βασιλικόν. Παρητήθη κατόπιν παρασημασμένων δολοποικιών ο κ. Βλάχος τον διεδήχη ο κ. Στεφάνου, τό έν άμπαρτωλόν καθεστώς διεδέχθη τό άλλο και τον εφύρακμεν τον κ. Οικονόμου εις την διεύθυνσον της σχολής, δραστηριώτατον, εξακτικώτατον, παρουσιάζοντα τέλειον και πολυτελές τό θεάτρον, κατόν δημιουργούοντα όσους είδομεν φαναταμαρτοκούς και όνειρωδεις διακόσμους. Έπειτα επανήλθε τό status ante εις τό Βασιλικόν και ο κ. Οικονόμου διαφρονών—δεν εμφοροβος να γίνη άλλος—με γρησκορμικώς ιδέας παρητήθη. Αρχίζει επών εκτοσε διά τον κ. Οικονόμου. Αγών με επτυχίας αλλά και με πικρίας.

Είς τό «Βαριετάς» έδόθησαν από θύασον υπό τον κ. Οικονόμου εκλεκτικά επρα—Tu vincas!—εις δε τό «Αθήνασον» ούτως επραγμάσθη να επρασθή πρό κοινού και με συνε-

ΙΑΚΩΒΟΣ ΔΡΑΓΑΤΗΣ

ΘΩΜΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

γάτας οι όποιοι δέν τόν ένδουν. Τώρα έστρες τό κέντρον τής έργασίας του εις τό θέατρον του «Πανελληνίου» μέ τίσασον όστις είνε πλάσμα τών χειρών του και ύπόσχεται ό,τι είνε πορεί νά υποσχεθή άνθρωπος τής δυνάμεως του κ. Οικονόμου. Πιστεύομεν τάς ύποσχέσεις του και περιμένομεν τό θέατρον του μέλλοντος άπ' αυτόν.

ΜΙΑ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Η μεγάλη διά τό Ναύπιον και τό Έθνος μας όλόκληρον ήμέρα τής 30 Νοεμβρίου, τής άλώσεως του Παλαμηνδίου, έφωτάθη και έφέτος έκεί εις τήν πρώτην πρωτεύουσαν του Βασιλείου.

Δέν είνε πορούν νά λησμονηθούν αι ένδικαι έορταί και ή υπάμνησις των είνε καθήκον.

Ητο ή νύξ τής 29 πρός τήν 30 Νοεμβρίου και τό Παλαμηνδιον κατεχόμενον άπό τους Τούρκους άντειχαν άκόμη. Συνελήφθησαν τότε άπό τόν Μοσχονησιώτην δύο Άλδανοί και προσήχθησαν εις τόν Σταϊκόπουλον. Άπ' αυτούς έγνωσθη ή έν τή φρουρίη άπειπισία και ελήφθη άμείωσις ή άπόφασις νά άλωθή τό φρούριον τήν ίδιαν νύκτα. Ο Σταϊκόπουλος μέ τόν άδελφόν του και μέ επιλέκτους άνδρας έπροχώρουν έως τήν Γιουρούς-Τάμπιαν και ό Μοσχονησιώτης θά επήδα εις τό φρούριον μέ μίαν κλίμακα. Αυτό και εγένετο. Ο Μοσχονησιώτης έσφαξε τόν πρώτον Τούρκον φύλακα και μετ' αυτόν άνήλθον και άλλοι του Σταϊκου άνδρες άνοιξαντες έπειτα τάς πόλτας διά νά εισέλθουν και οι λοιποί.

Τό άπόρρητον φρούριον ειχε κυριευθή.

Ο Σταϊκος, νεαρότατος, χιλιάρχος μόλις είκοσι έτος, άνεξήγησε νά δοξάζη τόν Θεόν. Είρε μεταβεβλημένον εις αποθήκην όπλων τόν ναύτικον του Άγίου Άνδρέου, και ή πρωτα έφώτισεν αυτόν και τους πολεμιστάς του γονυπετείς εύχαριστούντας τόν Ύψιστον.

Ο ΣΤΑΪΚΟΣ ΕΠΙΤΙΘΕΜΕΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΗΔΙΟΥ

Ο ΠΙΛΟΣ ΤΟΥ

Τό κόσμημα του έξιοφύλλου μας έχει ιστορίαν. Είνε ό πίλος του Μεγάλου Ναπολέοντος, τόν όποιον έφερε κατά τήν μάχην του Βατερλώ.

«Υπ' αυτόν τόν πίλον τό μέτωπόν του έξαρώθη άπό αγωνίαν και θυμόν όταν, ένή έπρόσεχε εις τόν θόρυβον τής μάχης, ήκούσθη τό κανόνι τό όποιον έπρεπε ν' αναγγείλχη τήν άφιξιν του Γρουσσά και τό όποιον ήτο τό κανόνι του Μπλουχερ».

Τόν πίλον αυτόν κατέχει ό κ. Ζερών μέλος του Ίνστιτούτου.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΓΟΝΙΚΑ ΜΑΣ

Ο Νικοκλής έλεγαν ότι οι ιατροί είνε εύτυχείς διότι τάς μέν επιτυχίας αυτών βλέπει ό ήλιος, τάς δ' άποτυχίας καλύπτει ή γή.

Κολακισθών ό ίδιος ιατρός έλεγε: Έπαινών τήν ικανότηνά σου άφοδ δέν άφίνεις τους άσθενείς νά κατακείνται πολύν καιρόν εις τήν κλίνην. Ο Άσκληπιός έθαύμασεν άκούων τόν Νικοκλέα επαινούντα ιατρός. Άλλ' ό Νικοκλής προσέθεσε: «Διότι τους άπαλλάττεις τής ζωής».

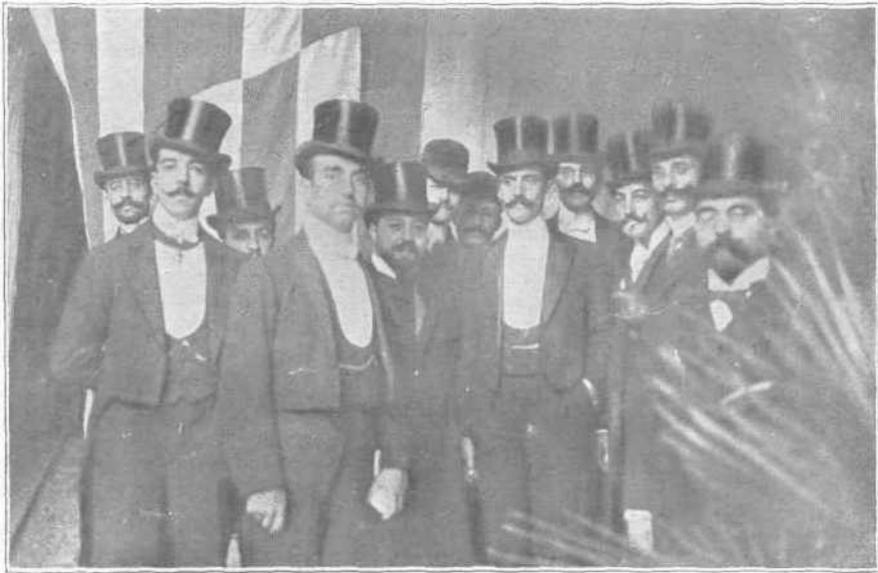
Εις τόν Ίσοκράτην προσήλθε φίλος τος νά διδαχθή ρητορικήν, ό δε διδάσκαλος εξήγησε διπλους μισθούς. «Διότι, άπήντησεν εις τόν έρωτήσαν τό αίτιον φίλουρον, ένα μισθόν ζητώ διά νά μάθης νά λαλής Άλλον δε διά νά μάθης νά σιγής».

Είνε δαιμόνιο—έλεγαν ό Διογένης—οι μέν άθληταί και οι κιθαριστοί να είνε έγκρατείς, οι μέν ένεκα του σώματος, οι δε ένεκα τής φωνής, χάριν δε τής σωφροσύνης νά μή καταφρονή ουδεις τάς ήδονάς.

ΗΓΕΜΟΝΟΛΟΓΙΑ

Επί τριάκοντα τριών τών κυριωτέρων ήγεμόνων Κρατών έγιναν αι έξής παρατηρήσεις: Οι περισσότεροι εξ αυτών άνήλθον εις τόν θρόνον Ίανουάριον ή Ιούνιον. Άνά πάντε αναρρήσεις αναλογούν εις έκαστον έκ τών μηνών αυτών ένθ εις τόν Άπρίλιον αναλογεί μία και μόνη του Φρειδερίκου τής Βάδης και εις τόν Μάρτιον καμμία.

Όσον άφορᾷ τόν μήνα τής γεννήσεώς των, πάντε ήγεμόνες έχουν γεννηθή υπό τόν άστερισμόν τής Παρθένου, Άγουστον δηλαδή και πάντε υπό τόν άστερισμόν του Ζυγού, Σεπτέμβριον.

Ο ΤΥΠΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΟΔΟΧΗΝ—ΟΜΑΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΙΔ. ΣΤΑΘΜΟΝ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

Ο γηραιότερος σημαίων ήγεμόν ήτο ό Όσκάρ τής Σουηδίας, ό όποιος ήτο 78 έτων, μετ' αυτόν έρχεται ό Ίωσήφ τής Αύστροουγγαρίας μέ τά 77 έτη του και μετ' αυτόν ό του Βελγίου Λεοπόλδος έτων 72. Οι νεώτεροι βασιλείς είνε ό τής Νορβηγίας Χάικον έτων 35, ή Βιλελμίνα τής Ολλανδίας έτων 27 και ό νεώτατος πάντων Άλφόνσος τής Ισπανίας.

Η ΑΓΡΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΝΤΕΚΟΛΤΕ

Διηγούνται διά πνευματωδέστατον Ιεραπόστολον τό έξής:

Προσεκλήθη άπό μίαν οικογένειαν εις έσπερίδα κατά τήν όποιαν αι κυριαί ένεφανίσθησαν μέ τολμηρότατα ντεκολτά.

Ο οικοδεσπότης διά νά κολάζη τό πράγμα επικαλείται τόν κυριόν.

Και ό Ιεραπόστολος τόν άπαλλάσσει παντός κόπου δικαιολογίας:

— Α! Δέν σημαίνει τίποτε. Έγώ έξήσα τέσσαρα έτη μετὰ τόν άγριόν.

ΤΑ ΠΤΕΡΑ ΤΩΝ ΚΑΠΕΛΛΩΝ

Αυτό είνε πορούν νά άνήχη και εις τήν σελίδα των κυριών, άλλ' είνε άνωφερής κάθε προτροπή εις αυτές.

Ας τό παραθέσωμεν ως κοινόν άνάγνωσμα.

Εις διάστημα ενός έτους έξοδεύονται χιλιάδες στατήρων άροσνικού εις τήν Άμερικήν πρός παρασκευήν και διατήρησιν των πτηνών και των πτερών των τά όποια φέρονται εις τά γυναικεία καπέλλα.

Τά μόρια του άροσνικού, τό όποιον χρησιμεύει διά νά διατηρούν τά πτερά τήν σιλπνότητά των, έρχονται συχνά εις έπαφην μέ τά αναπνευστικά όργανα των κυριών και μέ τό δέρμα των.

Προκαλείται έντεϋθεν δηλητηρίασις ή τολλάχιστον κεφαλαλγία και κακοδιαθεσία. Άλλά «μπρός τά κάλλη τί είνε ό πόνος».

ΠΙΘΗΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Εις καρδιανάλιος—γράφει σπουδαίον περιοδικόν—είχαν άπόστημα εις τόν λάρυγγα, άπό τό όποιον υπέφερε τρομερά. Έπειδή ήτο επικίνδυνος ή έγχείρησις, ό καρδιανάλιος ήρνεύτο νά τήν ύποσση και έκινδύνευε τόν έσχατον τών κινδύνων.

Ο πθήκος του καρδιναλίου ουτε ιδέαν ειχε διά τήν άσθένειαν του κυρίου του και επαιζε, προβάς επί τέλους μέχρι τής άσεβείας νά φορέσχη τόν κώνικον καρδιναλικόν σκούφον.

Αυτό ήρκεσε διά νά θεραπευθή ό πάσχων. Έγέλασε τόσο δυνατά, ώστε τό άπόστημά του διερράγη.

Τό ίδιον λέγεται και διά τόν Έρασμον, ό όποιος έθεράπευσε άπόστημα του στόματός του, γελάσας, ένθ άνεγίνωσκε τό βιβλίον «Επιστολαί άφανών άνδρών».

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ ΗΡΩΩΝ

Άγγέλλεται ή προσέχη έκδοσις μεγάλου και πολυτελούς καλλιτεχνικού Λευκώματος, υπό τόν άνωτέρω τίτλον. Θά είναι μνημειον αναθηματικόν διά τήν πολυκαθή Μακεδονίαν. Θά εξιστορηται όλος ό ύπερ αυτής, ό ύπερ δικαιοώματος του νά γίνουν έλευθεροί οι επ' αυτής Έλληνες και νά αποδοθή ή γώρα εις τους κόλπους τής μητρός της Ίερής Άγών, και θά αναληθών σελίδες αίματοδαμμένα με εικόνας όλων εκείνων που ως σπονδήν έχυσαν τό αίμά των εις τόν Μέγαν Βοιών, μαζί μέ τάς βιογραφίας των και μέ τά τοπεία, τά βραχύντα μέ τό αίμά των. Επί πλέον θά περιέχη 35 όλοσελίδους φωτοτυπίας συνθέσεις του Μαθησοπούλου, του Άλεκτορίδου του Θωμοπούλου κ.λ. με άρθρα των κορυφαίων και επισήμων μας.

Τό έργον—μέγα έγχείρημα, άλλά και ένθικόν—θά αποτελεσθή εξ 100 περίπου σελίδων του σχήματος τής «Εικονογραφημένης» μετ' του αυτού καταστίλνου χάρτου της, θά έκτοπωθή δε εις τό μοναδικόν τυπογραφείον «Εστία» τών κ. κ. Μάισον και Καργαδούρη.

Έκδοται οι κ. κ. Δ. Βρατσάνος και Άλ. Παρδικίδης. Τιμή του: φρ. χρ. 5. Οι επιθυμούντες νά αποκτήσωσι τό μοναδικόν αυτό άνάθημα άς άπευθωνθούν πρός τήν Διεύθυνσιν τής «Εικονογραφημένης» δεδ. Καρύστη 4, Αθήνας.